

പി ഇ കു റി ട്രോ

പ്രസ്തകാര്ത്താ

നാലപ്പുംട്ട്

പ്രകാശകമാർ:

മാത്രഭേദി പ്രസ്തകാര്ത്താ അത്മാവായ പബ്ലിഷിംഗ്
കമ്പനി, ലിമിറ്റഡ്, കൊഴിക്കോട്

പാളക്കാട് 00

പ്രസ്താവന
നബ്ലപ്പം

പ്രകാശക്കാർ:
മാത്രഭേദി പ്രസ്താവനഗം ആന്റഡാബ് പബ്ലിഷിംഗ്
കമ്പനി, ലിമിറ്റഡ്, കോഴിക്കോട്

കന്നാം പതിപ്പ് 1928
രണ്ടാം പതിപ്പ് 1956

All rights reserved

Author: Nalappat Narayana Menon

*Printed by Kurur Neelakandhan Nambudiripad
at Mathrubhumi Press, Kozhikode*

Publishers:

The Mathrubhumi Printing & Publishing Co., Ltd., Kozhikode-1

December 1956

അവവത്രരിക

അമാൻ നാലപ്പാട് നാരായണമേനോൻ ഇതിനു എത്ര യോ ദൂരത്തെന്ന അനശ്വരമായവിധം തന്റെ കവിയശസ്ത്ര മല യാളിത്തിലെത്തും പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു; അദ്ദേഹത്തെ വായനക്കാരമായി പരിചയപ്പെട്ടതും ഇന്തി ഒരാൾ പുറപ്പെട്ടുന്നതു കേവലം ധാർശ്യമാണ്. പെക്ഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു കാവ്യസാമ്പത്തിനു തൊൻ അവതാരകനായതിനെപ്പറ്റാറി ഒരു കഷമായാചനം ആവശ്യമായിരിയ്ക്കും. അനവധി കെണ്ണൽ ജോളിമായി നാലപ്പാടിനോട് അടുത്തു പഠിച്ചുയീഞ്ഞാൻ ഇടവനി കൂളിത്തകാണ്ടു വായനക്കാരിൽ പലക്കം സാധിച്ചിട്ടില്ലതെ വിധം, കവിതയേഴും ജീവിതത്തേഴും പറാറി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാസ്തവാജിപ്രായം മനസ്സിലാക്കാൻ എന്നിൽക്കൂടു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും എന്നെന്നും ഒരിവി “എത്രകണ്ണാവശ്യമാണെന്നതിനു, ‘ഭർഗ്ഗഹത’ എന്ന ഭോഷം പിലർ അതിനാരോപിയ്ക്കുന്നതു തന്നെ ഒരു തെളിവാണ്. അതിനാൽ കവിതയെപ്പറ്റാറി, അമ്മവാ ജീവിതത്തിൽ കവിതയുള്ളിൽ സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റാറി, നാലപ്പാടംഒള്ളം അഭിപ്രായം അപൂർണ്ണമായിട്ടുള്ളില്ലോ ഒന്ന് സുചിപ്പിച്ചുവെങ്ങു യാണും തൊൻ ചെയ്യാൻ പോകുന്നതും; അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാസപാദനത്തിൽ വായനക്കാർക്ക് ഇതുകാണ്ടു അല്ലെങ്കിലും ഏഴുപ്പുണ്ടാകുന്നപെക്ഷം തൊൻ തൃതാർത്ഥമനായി.

“എറാവുമയികം ഭംഗിയുള്ളത്” എറാവുമയികം കരാപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്നു” എന്നു കരിംറൂപിച്ചുകവി പായനാണ്ട്. നാലപ്പാടൻ നമ്മുടെ ഏല്ലാ കവികളിൽനിന്നും ഒരുപ്പെട്ടതില്ലെന്നു. അദ്ദേഹം നമ്മുടെ ഒരു സ്വത്രംകവിയാണും—കൈ കവിയും ആത്മജനാ നിയും. ആന്തരംമായ പ്രേരണക്കാണേം അദ്ദേഹം മുവബല്ലക്കാ രജ്ജി. ആന്തരംമായ ഒരു വികാരാവേഗത്തിൽമാത്രമേ അദ്ദേഹം കവിതാപാരാ സ്വാനഭവണങ്ങളും കുറിച്ചിട്ടാരെങ്കിൽ (പുളക്കാക്കരം എന്ന പേരുതന്നെ ഇതു സുചിപ്പിയീഞ്ഞണംബല്ലോ). മറവള്ളവർ ചെയ്യുന്ന മുണ്ഡോഷനിത്രുപണത്തിൽ അദ്ദേഹം ഉദാസിന നാണും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുറുടാ അതിഥിക്കോടു കെട്ടാൻ ഒരു

നിത്യപകരം ശക്തനല്ല. ജീവിതത്തിലെന്നപോലെ കവിത യിലും അദ്ദേഹം ആരാധിയിരുന്ന വസ്തുക്കൾ ആധിക്കരിക്കിയിരുന്നു; എന്നാൽ നാലപ്പുടംഭൻറു കവിത കൊച്ചുധികം ആലോ പനാപരമാണ്. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നതു വിചാരശില്പനാക്ക വേണ്ടിയാണെന്നതിനു തകർമ്മില്ല. ഇതും അദ്ദേഹത്തിനുപകരണ മായ നായുടെ ഭാഷയുടെ അപൂർവ്വതയിംതുടിയായപ്പോൾ, അല്ലോ ചിലതടങ്ക ആനന്ദരമായ ആരാധനയേന്നും ദർഗ്ഗഹിത നാലപ്പുടംഭൻറു കവിതയിൽ ആരോപിതമായിരുന്നീൻ.

നാലപ്പുടംഭൻ നില മനറപ്പുവരിഞ്ഞിനും ഒഴിഞ്ഞതിട്ടാണെന്നു പറഞ്ഞത്തിനെ തോൻ വിവരിയ്ക്കുന്നത്. പണ്ണത്തെ മല യാളികവികളെ സൂരിയുടേന്നും, കനാമതു തുഞ്ചാമതു കുഞ്ചനമാണു നമ്മുടെ സൃഷ്ടിപത്രത്തിലെത്തുന്നതു. തുഞ്ചത്താ ചാര്യൻ ഒരു മഹാകവിതനെ. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹാകവിതപു തികച്ചും വൈളിപ്പുട്ടുത്തവാൻ അക്കാദമതെ ജന ഔഴുടെ അവസ്ഥാവിശ്വാസം അനവബ്ധിച്ചില്ല; ആളുകൾക്കു ‘കമ’യണ്ണാക്കിക്കണ്ണാട്ടക്കേണ്ണുന്ന ഒരു കാലമായിരുന്ന അതു. ആ തുത്യത്തിൽ എഴുതുപെട്ട വിജയംതന്നെ നേടിതാനും. കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരാക്കേട്ടു, ആളുകൾക്ക് ചിരിപ്പിപ്പാനാണു അധികം ശ്രമിച്ചതു. അതിനും അദ്ദേഹം തന്റെ കവിതയെ പലപ്പോഴും ആരാധനാട്ടിയായി തോന്നുന്ന മട്ടിൽ തുള്ളിക്കളിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടിരുന്നു. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരാക്കേടുക്കുന്ന കോമലിന്നാളായ കിളിപ്പാട്ടക്കളെ തോൻ വിസൂരിയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവ സംസ്കാരക്കാരിക നാരാഖ മെട്ടിപ്പോക്കാദ്ദുപ്പുടുക്കുന്ന കൽത്തുടക്കിൽ കുടുംബ പുരാണം ചൊല്ലുകയാണു ചെയ്യുന്നതു. അന്നത്തെ പരിത്യസ്ഥിതി നോക്കേണ്ടാണു, ഇതിൽ അതുതപ്പുടക്കാനില്ലെന്നു സമാധാനിയുണ്ടാണു. വലിയകോയിതന്നുരാൻ തുടങ്ങിയ അടക്കത കാലത്തെ കവികളും ആ തുടക്കിൽനിന്നു വിട്ടപോരാൻ ശ്രമിച്ചില്ലെന്നുതും ഇരിയ്ക്കുന്നതു; ഇന്നത്തെ പല കവികൾക്കും ആ അസ്പാതര്യ തനിൽത്തനെ ചുതണ്ണക്കിടക്കുന്നതിലുണ്ടു് എറു സക്കം. സംസ്കാരമാത്രം എന്നതു വിട്ട് മറ്റ ചില സംസ്കാരങ്ങൾക്കു തുടിയും, കേരളത്തിലെ എന്നതു വിട്ട് മറ്റ പല പരിശ്ଚത രാജ്യങ്ങളിലെ സമ്പ്രദായങ്ങളാട്ടുടിയും, മനസ്സിലുണ്ടവാൻ സെംക്രാമിക്കുന്നും ഇം മാനൃക്കാർ തന്മുഴുടെ കവിതാദേവിയും കിരീക്കുടി വിസ്താരമുണ്ടു് ഒരു വാസ്തവം കല്പിച്ചുകൊടുക്കാതെത്തു ക്കുഴുതനെ.

ഈ മലയാളകാവ്യകത്താക്കണാതെന്ന അടക്കത്തു എന്നിയും

വലിയ സുഖം തോന്നാറില്ല. അവരുടെ കവിത ജീവിതത്തിൽ നിന്നു ചുരുപ്പുട്ടിട്ടാണ്. മ്രാപണവികാനവും വാദം എൽക്കുളം അവർ തൊടാതെവിട്ടുണ്ട്. മതരേതയും സദാചാരരേതയും സംശയിച്ചുണ്ട് ചില ഇടക്കിയ മക്കടച്ചും കളിലേയ്ക്കും അവർ തലയും തിരക്കിട്ടുണ്ട്. മററുതന്ന ഗ്രന്ഥമിന്നുണ്ടും, മനസ്യത്പരതയും മ്രാപണവും പറാഡിയൂം ഇംഗ്ലീഷ് സകലും അടിസ്ഥാനമാക്കിയിട്ടുണ്ട് കോട്ടേ കെട്ടൽ കവിതയിൽ തികച്ചും ആക്ഷേപാർമ്മാണ്. കലകൾ ‘ആദ്ധ്യാത്മാബന്ധം താഴപരതാ നൊൻ തിരെ എതിക്കുന്നില്ല. “കവിത ജീവിതത്തെ ആത്മയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നും. അല്ലാതെ ജീവിതം കവിതയെ ആത്മയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതോ്.” ഇതും ശരിയാണ്. പക്ഷേ ജീവിതത്തിൻറെ വെറും ഹായയെടുത്തു തുടട്ടുവെച്ച തായിക്കുടാ കവിത; അതും അപൂർവ്വതയാണ്. മാനസികമായും ആത്മിയമായും മാനഷമായും അമാനഷമായുണ്ടുണ്ട് പല ശക്തികളും പ്രേരണകളും കേവലം വിസ്തൃതുകളിൽ ഉള്ളിയ ശോചരഹായ ഒരു ലോകാംഗത്താനും പകർത്തിക്കാണിച്ചു കൊണ്ടും കലാവിദ്യകൾ തുളിപ്പേടുന്നതിനും ഒരുമ്പമുമില്ല.

അതിരിയ്ക്കുന്ന നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ കവിത—മഹാകവി വള്ളതോജിനു മലാളഭാഷ എന്നുനാം നന്ദി പായട്ടേ— തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ഗൃതനപമത്തിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞതിരി ഐറ്റാ. വള്ളതോജി ഒന്നാമതായി ഭ്രാവിയിപ്പുത്തണ്ണെല്ല പുനരഭാരണംമെങ്കിൽ പുതുമഹപ്പുട്ടതി. ഉന്നത്തേക്കും ഉപയോഗിയ്ക്കുന്ന ഭ്രാവിയിപ്പുതം ഭാഷയുടെ ആനന്ദരഹായ ശക്തിയ്ക്കും സുഖതയ്ക്കും തുലോം യോജിച്ചതാണ്. വേദം, പുരാണം, വൈശാഖി, കുറാൻ, ചരിത്രം, ഏതുമിധ്യം എന്നീവിശ്വം മറ്റൊരു പലതും അംഗീകാരത്തിൻറെ കവിതയ്ക്കും വിശയമായിക്കാണുന്നു. സാമ്പത്തികാരിയിൽ, പാവകളുടെ ദയനിയസ്ഥിതി, പ്രക്കാരാക്കണം ചേയും വിത്തേശവാദക്കേരിയും ചില നികുംഭചേഷ്ടകൾ, നമ്മുടെ അസ്പത്രത, മതസംബന്ധികളായ വൈരാജി, വർദ്ധിയ മതസ്രങ്ങൾ—ഇവയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തെ അപ്പേപ്പാഡാ ഒരു വികാരാവേഗത്തിലേയ്ക്കുത്തുകയും ചിലപ്പോഴെല്ലാം ഒരുസാമാന്യത്തിപ്പാജനാനിയാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവയിൽനിന്നുന്നല്ലോ മനസ്യലോകത്തിൻറെ സശ്രദ്ധവമായ നിറ്റിബൃഥിതത്തെ അദ്ദേഹം കേരാക്കുന്നു.

പ്രത്യേകതിയും അദ്ദേഹത്തിനു പലപ്പോഴും കവിതാവിശയമാക്കുന്നും. മരിക്കുന്നകൊണ്ട് തോപ്പിവെച്ച പവതാഗ്രഭാജി,

தலைவரையாலிழூந மலனேவாலகரை, தோழ்நப்போகொடும் வரும் கலோகுங்கி பூஶாவத்தைகளை ராட்சுப்பினரை, தீவியிலும் அத்து ஸ்ரெதிலும் பாரிக்கொலையூந பாவகரை, வேறாண்டாலும், பாற மேரிய பூஶாதம், திலுஞ்சுந ஸ்ரைகாலும், மணங்காலும், பேஷ—பூவஷும் மரவு அபேவத்தினீர் காவராஶக்தியை ஹல்கீவிப்ரகஷும், ஏப்பா யம்ப்ராஸுப்போகூம் குறைகிழுக்குடியதி லயிகங் தற்புணைகள் அது கவிக்குலமுதல் காவுழவேந நஷ்டச் சுபேஶிழூஷும் செப்புந. “எந்தைகிலும் ஒது வங்குவெட்டுத்” அதிற் ஸகலவும் காளாராக்கள்” தாயி வத்ஸாக்களினாளென்ற தெயின் பாயுந அது “அபாயகரவும் அதிவிடிலைச்சு” வுமாய ஶக்திவிஶேஷம் அபேவத்தினாலே”. ஹு கெதிகிகவங்கரை கூலூரில் திகத்தும் சூளினங்களோக்குவூரை, ஹு புரைலோகாந தொகத்தாயி ஒது யமாற்றமலோகம் கவுபி நஷ்கை காளாரிசுத்துந. கீனவங்குக்கொண்டு காரின்த ஹு லோகத்தில் வெற்கிகவும் மாஸுக்குவுறை ஒது ஜிவிதெக்குத்த சிலபூரை கவுபி களொன்றிழூந. “ஒது கவுபியிலூரத வீளை” எந்து அபெப்பத்தை நாமக்ரளாம்செப்புது கவுபீராளைந தோனான; எந்தால் வழுதேநாலூக்கேடு அது கவுபியிலூரத வீளையூ கவு கெட்டித்துந.

വള്ളതോളിക്കേൻ കവിതയ്ക്ക്, അതോടുകൂടി മലയാളി

കവിതയും, ഉണ്ണായിട്ടുള്ള ഈ സവതോഴ്വമായ പരിവർത്തനം ഇവിടെ നാം അനുസ്മരിച്ചു കഴിയു.

കഴിഞ്ഞ ശതാബ്ദത്തിന്റെ മല്ലത്തിൽവെച്ചു തുടങ്ങിയ പാശ്വാത്യപരിഷ്കാരത്തിന്റെയും പാശ്വാത്യപരിജ്ഞാനത്തിന്റെയും ശക്തിമർത്തായ പ്രചാരം അനവധി കാലമായിട്ടുള്ള ഇന്ത്യയുടെ ധാർമ്മികവും സാഭ്രായികവുമായ പരിവർത്തനത്തിന്റെ അഗാധാഗവുമായി കൂട്ടിട്ടും. ഇംഗ്ലീഷിന്റെ ക്രമാനുലമായ പ്രചാരം—അതു ഭാഷയിൽ എന്നു ഭോഷമിന്നുന്നാലും—എല്ലാത്തരം പാശ്വാത്യവിചാരങ്ങളും ഇന്ത്യയിലേയും കടത്തിവിട്ട്. പക്ഷേ ഇന്ത്യയെ ഇംഗ്ലീഷിന്തൈകൾബിനാ, റാഡ്യോ ഇന്ത്യയെ തുസ്യുൻ ഇന്ത്യയാക്കിന്തൈകൾബിനാ, വില്ലജ്ജന മരഹാത്മ പ്രതിച്ചലവനം ഹിന്ദുക്കളിടെ അന്യവിസ്ത്രപാസത്തെ അടിച്ചടച്ചുകൊണ്ടും, ഹിന്ദുക്കളിടെ ശാശ്വതാദർശങ്ങളെ വിണ്ടും തുറിപുടച്ചുകൊണ്ടും, പുരാഖ്യടക്ക. ഇവയുടെ ആവർത്തനം അതു പ്രൊപ്രയുഖത്തിന്റെ നിഃഖാരത്തും⁵ ഒരു പതം വരുത്താം. ഇന്ത്യയിലെ ധാർമ്മികഗ്രുഖങ്ങളുടെ പുനരജ്ഞാനവും പാശ്വാത്യചിന്തകളിടെ ഇന്ത്യയിലേയുള്ളൂള്ള പ്രവാഹവുംകൂടി വിചാരണയിലുന്നതു എതിന്ത്യകാരന്നെയും മനോഗതിയെ ഒന്നു മാറ്റിവിട്ട്. അതു തുട്ടത്തിൽ നാട്ടഭാഷകളും ഒരു തിരിച്ചറിയി തിരിച്ചെന്നു. വിദേശരിയ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളിലെല്ലാം കലാക്ഷേമങ്ങൾക്കും കണ്ണുകണ്ണിഃ അവർ അവസ്ഥിതിനിന്നും ഉദ്ഘവസ്ഥാപ്തിയുടെ ക്രക്കരാ കൈവശപ്പെട്ടതാണി. ഭരകാലത്തിന്റെ പെജംഭാണ്യത്തിൽ—ഇന്നില്ലാതെ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അതിലുണ്ടെങ്കിലുംകൂടി—കുള്ളടക്കി തദ്ദീകരണക്കാലം കഴിയുന്നതിന്റെ പ്രയോജനങ്ങളുന്നതുപം കുച്ചട്ടികൊണ്ടും അല്ലെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കി. അങ്ങിനെ ലോകത്തിന്റെ ഓരോ ഭാഗവും തമ്മിൽ അകത്തിനിന്ത്തിയിരുന്ന വരവുകളില്ലാം ഒരു സാഹിത്യസംബന്ധിയായ, ഒരു മനസ്സംസ്കാരപരമായ, ഏകുദ്ധപ്രവാഹത്തിൽ ഉടനെപോയി.

ഈ ഏകുദ്ധപ്രവാഹത്തോടുകൂടി ജീവിതത്തെയും, പ്രചന്നതെന്നെയും കാറിച്ചു⁶ എല്ലാ രാജ്യത്തുള്ള പത്രസക്ലിം കലാവിദ്യകളെ ഒരു ഒപ്പേബേപ്പെട്ടതാണ് തുടങ്ങി. കഴിഞ്ഞ ഒരിക്കപ്പത്തുകൊല്ലത്തിനുള്ളിൽവെച്ചു, പാശ്വാത്യപൊരാസ്യജീവിതത്തിൽ കാണുന്ന അറിവിന്റെയും ലോകപരിചയത്തിന്റെയും വല്ലനകാവ്യനിമ്മാനത്തെയും കാവ്യനിത്രപണത്തെയും ശക്തിയോടുകൂടി ബാധിച്ചുവന്നു. ഒരു മതത്തിന്തനിനം ഉണ്ണാകാത്ത പ്രാപ്തവിക്കണ്ണാനം മനസ്സുക്കംഡവപ്പെട്ടു. അതാകട്ടേ, പുരാതന

മതത്തപ്പെള്ളക്കാരാം, മതാനഷ്ടാനങ്ങളെള്ളക്കാരാം, മനഷ്യവള്ളദയ തനിനു് ഉത്സാഹകരവും ആഗ്രഹാസ്വനായിക്കണ്ട്. പരേഖ ശ്രീയത്രാക്ക ഗ്രാചരപ്പെള്ളായി ചില സത്തപ്പെള്ളം അറിവുകളിം മനഷ്യൻ കണ്ണഭര്ത്തകയായി. ഈ പരിവർത്തനത്തെ വിലവെ ഷ്ടാത്ര, അധിംഭാവംകാണോ, പഴയതിനോടുള്ള അതിപ്രതിപ തനിക്കാണോ, കരാര കവിയോ റിത്രുപക്കോ ആവാൻ നോക്ക നാണ്കെങ്കിൽ അയാൾ റിശ്വയമായും അജ്ഞനും വിസ്തിയുമാണു്.

ഈ ചരിത്രസംബന്ധിയായ വിവരങ്ങം ദുർന്മാനത്തിക്കാണ്ടോ, മലയാളകവിതയെ ഉജ്ജീവിപ്പിയ്ക്കുകയും, നാലപ്പൂടനിൽ ഒഴി എഴുകിടന്നിങ്ങനു കവിതാത്തേജസ്സും ഉത്തേജിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്യു വള്ളത്രേഥാളോടുള്ള കൂട്ടകെട്ടിനെ സൂരിച്ചുകൊണ്ടോ, നമ്മുടെ കവി യേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയേയും നോക്കിക്കാണുന്നതാവ ശ്രദ്ധാണ്ഡനാണ് താൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നു. ഏന്തോടു അവതാരികയിലെ ഈ ഒരു ലോഗം കൂറുമ്പുകിട്ടും നിന്മത്തെ ഭാഷാ സാഹിത്യത്തിൽ കാണുന്ന പത്രപ്രസ്താവനപ്പെള്ള ചൊതുവായും, നാലപ്പൂടനും കവിതാരീതിയെ സവിശേഷമായും മനസ്സിലു കിടന്നതിനു് ഇതു് അത്യൂവശ്രദ്ധമാണുന്ന താൻ പറയും.

II

നാലപ്പൂടു് നാരാധാരമേനോൻ കൊല്ലും 1063-ൽ പൊ നാനിത്താലുക്കിൽ ഒരു കിഗ്രാമമെന്ന പറയാവുന്ന അണ്ഡത്രേഥാടു് (വന്നേരി), മുമ്പ് സാഹിത്യത്തിലോ മറ്റൊരു കലാവിദ്യകളിലോ മുസിലിംകേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരീട്ടത്തരം കിട്ടംബത്തിൽ ആണിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രൂളിലിങ്ങനുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം വളരെ വേഗ തതിൽ, യാതൊരു സമ്പക്കലാശാലാപരിക്ഷയിലും എപ്പേട്ടനു തിന്നുവായി, അവസാനിച്ചു. അഞ്ചിനെ വളരെ ചെരുപ്പു തതിൽത്തനു അദ്ദേഹം എപ്പാത്തരം വ്യവസ്ഥിതപ്പത്രേഥാടം മല്ലിടാൻ തുടങ്ങി. അതു നന്നായിതാനും, ടഹ്രിനെന്നും കസിന്റെ പറയുകയുണ്ടായപോലെ “അദ്ദേഹം ഒരു ജീവിത മാണം; അപ്പാത്തെ ഒരു വ്യവസ്ഥിതപ്പത്രമല്ല.” പാംപുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നും പരീക്ഷകളിൽനിന്നും കൂട്ടിക്കാലപത്രതന്നു രക്ഷ ചെയ്യുകീട്ടിയതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധി സക്കിതമാ കാതെ കഴിഞ്ഞു. അതേവരെയായുള്ള നിന്മാരവായന വല്ലിപ്പി ഷ്ടാൻ വേണ്ട സെംകരം അതുകൊണ്ടദ്ദേഹത്തിനും ലഭിച്ചു. ഇന്നദ്ദേഹത്തിനുന്നതിയിട്ടുള്ള വായന അപാരമാണു്. ഉത്സാഹി പരമായ മനസ്സു് ആവിയം ശേഖരിച്ചപോകുന്ന വായിച്ചുറി വിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിവിശേഷം വകതിരിച്ചു പ്രധാനം

പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതിനെ സർക്കരിയുള്ളൂകയും, അങ്ങിനെ പ്രവശ്യ തനിലെ എത്തു പരമാണവിലും ഇംഗ്രേറത്താ തിളങ്ങിക്കാണമാം ഒരെക്കുംബിൽ അന്വേപ്പുട്ടതുകയും ചെയ്തു.

കാഴ്യത്തിൽ നാലപ്പാടു ഒരു സുക്കമാരശരീരം, തന്റെ ചെറിയ കൈവിരലുകൾപോലെ സൗമ്യസ്പഭാവനമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാഷണത്തിൽ ഭരാജസ്ഥം, ഒരു പ്രസാദവും, സൈമുഖക്കുളം ഉജ്ജപലമായ സസിക്കപ്പെടുണ്ട്. അദ്ദേഹം അതുപരികം മര്യാദ നോക്കുന്ന ആളിം, ശബ്ദത്തിലും, അതും ശ്വേതാംശിലും, മാറ്റ പെരുമാറ്റത്തിലും, ഒരാക്കപ്പക്കത്തെല്ലും ആളിംമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എത്തു പ്രവൃത്തിയിലും പരിഞ്ഞെല്ലായും സവിശേഷമായിട്ടുണ്ട്.

നെന്ന ചെറപ്പുത്തിൽത്തനെ അദ്ദേഹം ഭാവിയിലെ തന്റെ സുഗ്രത്തും ഉപദേശ്യാവുമായ വള്ളത്തോഡമഹാകവിയേം പരിചയപ്പെട്ടു. ആ ക്ഷണം മുത്തേണ്ടു ആ രണ്ട് പേരിലും അക്കരിയു പോന്ന അതിസ്തോഷം, മുഖരിഞ്ചുപ്പതിപ്പരത്തി എന്ന പരയട്ടു, മനോഹരമായ ഒരു വിശ്വിഷ്ടകാവൃത്താം—അതേ, അതിന്റെ ഏതൊരുതും വായിച്ചുനോക്കാൻ സൈകര്യുണ്ടായിട്ടുള്ള ഏതൊരവന്നും ആനന്ദത്തിനുതന്നാക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു രണ്ടാത്തരകാവും! അതിനാശം അവർ രണ്ടുപേരുകളിൽ മലയാളത്തിൽ പലേ ടത്തും, മലയാളസാഹിത്യത്തിലെന്നപോലെ, സംഘരിച്ചു. ഇന്ന പേരെടുത്തിട്ടുള്ള എല്ലാ സാഹിത്യകാരന്മാരുമായി അവർ പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എല്ലാവക്കമായി സാഹിത്യപരമായ അഭിപ്രായവിനിമയം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സംസ്കാരത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും മേലേക്കിടയിലുള്ളതെല്ലാം അവർ ക്രമിച്ചു നോക്കി മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. രണ്ടുപേരുടുമുക്കു പ്രതിഭ അസാധ്യാരണമായതുകൊണ്ടും അവർ അവയെ വേണ്ടതുപോലെ അറിഞ്ഞതാസ്പദിയുള്ളൂകയും ചെയ്തു. വള്ളത്തോളിന്റെ കവിതകളിൽ കാണുന്ന “പാഞ്ചാത്യാ” ശയ്യങ്ങൾക്കു നാലപ്പാടും, നാലപ്പാടുകൾക്കു കവിതകളിൽ കാണുന്ന സംസ്കാരാശാസ്ത്രങ്ങളും വള്ളത്തോളിം അനേകാനും കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടും എന്ന നൊന്ന് സംശയിയ്ക്കുന്നു.

നാലപ്പാടുകൾക്കു ചെറപ്പുകാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള മറൊരായ പ്രധാനസംഭവം ‘ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഗ്രഹം’ തിലേപ്പുള്ളു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവേശമാണ്. അദ്ദേഹം തന്റെ സംഭവാംശങ്ങളുടെക്കിടയിൽ പലപ്പോഴും കോഴിക്കോടു ചെന്നിരുന്നു. അക്കാലത്തു പ്രവൃത്തി രാമായണത്തുനുത്തുത്തപരത്തിൽ ഉജ്ജപലമായി നടന്നിരുന്ന കോഴിക്കോടു ബ്രഹ്മവിദ്യാഗ്രാമം സ്വഭാവിച്ചുള്ളു മല

ബാറിലെ എല്ലാ ചെവദ്ധുക്കാരേയും ശക്തിയിൽ ആകപ്പീച്ച് പോന്നു. ഇപ്പോൾ ആ സംഘാംഗം എന്ന നില നിയമപ്രകാരം മിസ്റ്റേഷിലും, ആ സംഘവുമായുള്ള സമ്പർക്കം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതഗതിയും ഒരു വല്പതായ മാറ്റം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അഞ്ചാക്കു എതാണ്ടു നിരീശ്വരമത്തിന്റെ വക്കത്രു ചാന്തു ടിയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനും ആ സംഘപ്രവേശം ആത്മീയവിഷയ ത്തിൽ സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധ വൈപ്പിച്ചു. ഒരു രണ്ടു കൊല്ലും കൊണ്ടു സംഘവങ്ക മുസിലുകുറാണ്ടാളിൽ മുഖ്യാനുഭൂതിപ്പിലും അദ്ദേഹം പാഠിച്ചു. ശ്രദ്ധവിദ്യാസംഘത്താർ പുനരധാരണം ചെയ്തുപെട്ട എല്ലാ ‘ആരൂത്തത്പരാഖാം’ അദ്ദേഹത്തിനും കൈവഴി പെട്ടു. അക്കാലത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളാണു “വിവേക” നാമസ്പാമികളും, “പൊരസ്സുദിപ”വും, “ദായാനാസരസപതി” എന്ന ആരൂപസമാജസ്ഥാപകന്റെ ജീവചരിത്രവും, മറ്റൊ.

ഈയൊരു മിസ്റ്റേഷിലാണു, 1091 ഇടവമാസത്തിൽ ഒരു ദിവസം വൈക്കേരമാണു, എന്നിയുള്ള നാലപ്പൂട്ടനമായി പരിചയപ്പുടാൻ ഇടവന്നതു. വള്ളരേതാം അനു കിനംകുളത്തു താമസിയുള്ളക്കയായിരുന്നു. അവിടെവൈച്ചുണ്ടും നോൻ നാലപ്പും ദന്ത കണ്ണതു. ഒരു സുഖത്രു നൈഡൈളെ അനേന്ദ്രാന്യം പരിചയപ്പെട്ടതി. ഉടനെ അദ്ദേഹം ആദ്യമായി പറഞ്ഞതും ഇതാണു: “നിംഫുടെ പേര് നോൻ സാന്തതിരിക്കോളേജിൽനിന്നുള്ള ഇൻറർ മീഡിയററും പരിക്ഷാവിജയികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇരുപ്പിട്ടും ‘വെറ്റു’ കോറ്റും സ്റ്റുട്ടററും പത്രത്തിൽ വായിയുള്ളക്കയാണീ.” അതു തന്മന പറയുടെ, പിന്നീടു എന്നും പേര് അച്ചും പതിഞ്ഞതും കൈത്തു കൊല്ലുത്തിനശേഷം തിരവന്നുചൂരം ‘ബെയിലിന്റുസ്’ പത്രത്തിൽ ‘ക്രൂസ്റ്റീറ്റത്തുള്ളി’യുടെ വിമർശകനായിട്ടാണു. അതു മിസ്റ്റുസ് ബൈസന്റെ ഫോംഡറാലുള്ളയും മഹാജ്ഞാനവും നടന്നവനിരുന്ന കാലമായിരുന്നു. ഡോക്ടർ ബൈസന്റെ ശാഖിപ്രായപരിവർത്തനങ്ങളെല്ലപ്പറാറി നോൻ ആലോച്ചിയും ഏന്തോ പാഞ്ചപോയതും, ഉടനെതന്നെ രാഷ്ട്രീയവിഷയത്തിൽ നാലപ്പൂട്ടൻ എത്ര ആലോചന ചെന്ന ആളുണ്ടാണുണ്ടും എന്ന ധരിപ്പിച്ചു; മിസ്റ്റുസ് ബൈസന്റും ആത്മീയവിഷയത്തിലെന്ന പോലെ രാഷ്ട്രീയവിഷയത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുത്തുവാണ്ണനു നോൻ കണ്ടു. അതിനാശശേഷം രാഷ്ട്രീയവിഷയത്തിൽ നാലപ്പും ദന്ത ഒരുപതിപ്പുക്കുണ്ടിരായിട്ടും നോൻ എന്നും കണ്ടുപിടിച്ചു—പക്ഷെ അതു തന്നെയും തുറന്നപറയുന്ന മട്ടി എന്നമാത്രം. അങ്ങിനെ സഹകരണത്യാഗപ്രസ്ഥാനം വന്നു. ഉടനെ നമ്മുടെ കവി മഹാത്മജിയെ ഗ്രജവാക്കി വരിച്ചു. ആ ലോകവന്ദ്യൻ

കേരളം സന്ദർഭിച്ച റണ്ട് വസ്തുക്കൾ നാല്പൂട്ടൻ അദ്ദേഹത്തെ ചെന്നക്കണ്ട് നമ്മൾ ചീഴ്ചയിൽപ്പോരിച്ചു് അതിനെ ഉറപ്പിയുള്ളകയും ചെയ്തു. ഇന്നത്തേക്കും മഹാമജിഡിനെ പ്രധാനാവദ്ധേരങ്ങളെ സംഗ്രഹം അനുസരിയുള്ളുന്നണം”.

ഇക്കാലത്തോടിയ്യും വള്ളുതോളിനാവേണ്ടി മാത്രമായി വിക്രൊക്കർ യുദ്ധാവിന്നുന്ന പ്രധാനത്തിയായ ‘ലെ മിസൈറീസ്സു’ (Les Misérables) അദ്ദേഹം ഭാഷാന്തരം ചെയ്താൻ ആരംഭിച്ചു. സാമാന്യമായി തുടങ്ങിയ ഈ ശുമാനു ഇന്നത്തോടു ‘പാവത്തും’ വള്ളുതോടി യുദ്ധാവിനെ വാല്ലീകിരിയപ്പോലെ, അടമാവാ അതിലെ ഡിക്കംടക്കനാ, ആരാധിയിയ്യുള്ളുന്നണം. ഈ ഒരു അഭ്യാസിക്കു, ലോകമെച്ചക്കും ഇതേവരെയായി അത്തരത്തിൽ കണ്ടീടുള്ള എല്ലാ മഹാഗ്രന്ഥങ്ങളിലുംവെച്ചു ഫേറുമ്പുമായ ആ സാഹിത്യത്താം, നാലു പ്ലാറ്റനു എത്രക്കും ഇളക്കിത്തീർത്തവനു്, അബ്ലൂഷകിൽ അദ്ദേഹത്തെ എത്രക്കും വ്യത്യാസപ്പെട്ട കരാളാക്കിത്തീർത്തവനു് അദ്ദേഹത്തിന്നു അനന്തരാത്തികരാ തെളിയിയുള്ളുന്നണം. ഈ മഹാസംരംഭം നടന്നവനു കാലത്തും, അതിനു മുമ്പുതന്നെയും, പനിനീകർപ്പിച്ചാവുന്ന പുസ്തകപ്പോലെ, അദ്ദേഹത്തിന്നു ജീവിതസ്ഥിരതയും വരുത്തു ഒരു നിയൂഡേഡ്സിവം കരണ്ടുപോന്നിരുന്നു. നമ്മുടെ കവി, അദ്ദേഹത്തിന്നു വാക്കിട്ടതെന്നു,

“പ്രചന്നപക്ത്താവെഴുതും വിലാസ—
കാവ്യത്തിലെബല്ലുംഗി തിക്കിത്ത ഭാഗം,
ഹാ, മാഞ്ഞപോമെൻ ചുട്ടക്ക്ലുംനീരാ—
ലെന്നുതു പേടിച്ചു.....”

കുട്ടിവിൽ ആ യേജുകമായ കാലം പോയി, അദ്ദേഹത്തിനു തന്നെ ജീവിതസ്വ്യസ്പം കൈവന്നവെക്കിലും, പത്രം മാസംമാത്രമേ അതു ഭാവത്തൃസ്ഥിവാനഭവത്തിനു് ഇംഗ്രേസ് അന്നത്തേക്കും നല്ലിയുള്ളി. അദ്ദേഹത്തിന്നു ആ അന്നരാഗം—

“വിത്രാന്തിസംഗ്രഹിക്കെളിച്ചിരം മ—
ചീനാഗതിയേറ്റുകിന ദിവ്യഗാനം—”

എന്തായിങ്ങനവെന്നാം, അതിന്നു ഭേദത്തികമായ തിരോഡാവം അദ്ദേഹത്തിനു് എത്തുമാത്രം ഏറ്റവുംകുമായി എന്നാം, ആ ഭിംബ തന്നിൽ എല്ലാം കൈവന്നാണുള്ളും ആശ്പാസംകൊണ്ടെതന്നാം, നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലെ അപീതിയവിലാപകാവ്യമായ “ക്ലൂനീർ മുരുളി” വായിച്ചുതന്നെ വായനക്കാർ അറിയേണ്ടതാണു്.

ഈ ജീവചരിത്രക്ഷാസ്പുകരാ കണ്ടകൾ വായനാശാക്ഷ ക്ഷേമ യില്ലാതായോ എന്ന താൻ ദയപ്പെട്ടുനന്നു. എന്നാൽ അങ്ങിനെ യള്ളുവൻ കൊച്ചിട റീസ്, 15–30 വയസ്സിനാളും ആത്മായി മായും സാഹിത്യപരമായും ഉണ്ടായിത്തീരുന്ന വിചാരങ്ങളും അറിവുകളും, മീതയ്ക്കുമീതെ നടക്കുന്ന മാനസികമായും ആത്മായ മായും എന്നല്ല ലോകാതിരമായും മാനസാതിരമായുള്ള ഭാരേ സംഖ്യേ, അനഭവവും, അതുയിക്കും ഉള്ളിൽ തട്ടിപ്പോകുന്ന ഒരു കവിപ്രദയത്തെ എത്രയ്യീകം ത്രപാനാരപ്പെട്ടതിക്കുള്ളിട്ടുമെന്ന കാര്യം നല്ലപോലെ ആലോചിയ്ക്കുന്നതാണ്. ഈനിരും സംശയ മുണ്ടകിൽ, അങ്ങിനെയുള്ളവൻ നാലപ്പാടൻ എത്ര നിലയിലുണ്ട് ‘സംഭാഷന’യിലും ‘പുകയിലമാഹാത്മ’യിലും പിന്നീട് ‘കണ്ണനീക്രത്തുംളി’യിലും വെളിപ്പെട്ടുന്നതെന്നും ഒരു പരിശോധി ചുന്നോക്കണ്ടു.

III

‘പുളകാകര’മെന്ന ഈ കാവ്യസംഖ്യയത്തിലുള്ള ഒരേ കൂതിയിം ബഹുമാന എടുത്ത പരിശോധിയെല്ലാം ആവശ്യമില്ലെന്ന തോന്തരം; എന്നല്ല, അതിനിവിടെ സ്ഥലവുമില്ല. എക്കിലും ഈ ചെറിയ ഗ്രന്ഥം ‘ക്രാക്കേറ്റ്’ത്തിലെ ബാഹ്യവും അവാസ്തു വാദമായ അന്നഭവങ്ങളെ കിറിയ്ക്കുന്ന ആഴ്ചക്രൈം, ‘വാനപ്പ സ്ഥലം വിരക്കി’യിലെ സാധാരണജീവിതം പാട്ടു ഒരു സാമാന്യകവിയുടെയും നിലയിൽനിന്നും, ‘ഇന്നത്തെ അമ്മ’ ‘ഹിതകാരിത്പ’ എന്നവയിലെ ആദർശിതമായ സ്വരാജ്യ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രവാചകനം, ഒട്ടവിൽ ‘പ്രേമവികാസമേ, ബെൽദൃതാക’ എന്നതിലെ ആത്മജണാനിയും, ബാക്കിയുള്ളവ യിലെപ്പോലെ സാവത്തികമായി ജീവിതത്തെക്കും അന്നഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ലോകനിരീക്ഷകന്നമായിക്കാണുന്ന ഉൽക്കച്ചപ്പത്തി ലെത്തുന്നതിനിടയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള നാലപ്പാടെന്നും മാനസികപരിവർത്തനത്തെ സുവ്യക്തം രേഖപ്പെട്ടതുന്നതായി താൻ പറയും. ഇവയിലെബന്നിലും രാഷ്ട്രീയപരിവർത്തനങ്ങളുടെ ‘ഇരവിച്ചുകരാ’ നാം കേരക്കുന്നില്ല; എക്കിലും അദ്ദേഹം അതുമേൽ ഉള്ളിൽ കൊണ്ട ഒരു സ്വരാജ്യസ്നേഹിയാണ്. സാമൂഹികഅള്ളായ ശ്രദ്ധകളിലെ കൊച്ചംപിരിക്കുന്നാളുള്ളുകരാ നാം കാണുന്നില്ല; എക്കിലും അദ്ദേഹം നീതിയേറ്റം സമത്പരതയും മുൻനിന്ത്തി സമ്ഭാരയത്തെ ഉടച്ചുവാക്കണമെന്നാളും ആളാണ്. ഈ സംഗതികളിൽ അദ്ദേഹം വള്ളത്തോളിൽനിന്നുപോലും അല്ലും അംകന നില്ലുണ്ട്. വള്ളത്തോരാ തന്റെ കാലത്തുനായിട്ടുള്ളതും, ഉണ്ടാ

യിരുക്കാണടിരിയുള്ളന്നതുമായ എല്ലാ ദിവസം ഭവണങ്ങളിലേയും കടക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ നോക്കി ഒരാധിക കണ്ണിശ്രമായി കാലാന്വിഷ്ട്യം ചെയ്യും. പക്ഷേ നാലപ്പുടം ഏതു കാലത്തേയും യോജിയുള്ള മട്ടിലാണ് കവനം ചെയ്യുന്നത്; ഒരു പ്രത്യേകകാലത്തേയും യീട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിനുംപുറമേ, വാചാതിത്തിന്നുള്ള വികാരങ്ങളുടെ മിന്നംഡാങ്കരാ വള്ളത്തോളി ലെന്നാപോലെ നാം നാലപ്പുടം കാണാനില്ല; പക്ഷേ പ്രചാരം മുഴുവൻ സ്വാജിയുള്ളകയും മാറാത്തീക്കിക്കയും ചെയ്യുന്ന ആ ശാഖപത്രങ്ങൾക്കിൽ ചില സാന്നിധ്യങ്ങൾ കരണ്ടുന്ന ഒരാത്മജഞ്ഞാനിയുടെ ദുഷ്ടതയും ശാന്തതയും നാലപ്പുടം നാലപ്പുടം ആണ്. പ്രത്യേക ഭാരോ ഭാഗത്തെയും ഏതാണ്ട് വള്ളത്തോളിനെ പ്രോലെ നാലപ്പുടം നോക്കിയാണുള്ളുണ്ട്. ആ ലോകാന്തരികയുടെ നിറുത്തബന്ധസംശയത്തിനു കേരാപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിനാം ചെവിയുണ്ട്.

എന്നാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ‘പ്രാണനം പ്രാണൻ’, ‘ഭാണക്കാഴ്ത്’, ‘എക്കില്പം’ എന്നാവിവരിയിലെ ആശയ വിശേഷിച്ചത്, ഇന്നും ആന്തരമായ ജീവിതവോധംപോലെ, മുൻകാലത്തെ പ്രാപണവീകരണാവധി, പ്രത്യേകി മനഷ്യത്പം ദേവതപം എന്നാവിവതനെന്നയും അടിയിൽ നോക്കിയാൽ ഒന്നാണെന്ന നാലു യമാർത്ഥമാനവൈവദം തുടക്കിക്കലുന്നണായതാണ്. ഇതുറം അറിവിന്റെ വർഷനയും ആലോചനകളുടെ അശായതയും, നാലപ്പുടം വള്ളത്തോൾപ്രസ്ഥാനത്തിൽത്തന്നെ ഒന്നക്കുറി നിന്തുനബന്നാണ് എന്നീ വാദം.

പ്രത്യേകിയിലെ സുക്ഷുഗക്കിക്കളേയും, സുക്ഷുത്തത്തപ്പള്ളേയും കുറിച്ചുള്ള അണ്ണാനം അദ്ദേഹം ഇം വണ്ണയുത്തികളിൽ വെളിച്ചുപ്പെട്ടതുന്നു. അവനവന്നേയും പ്രപാദവന്നേയും നോക്കിപ്പുറിയുള്ള നോഡം അദ്ദേഹം കേവലം ഒരാത്മജഞ്ഞാനിയായിപ്പോകുന്നു. “അനുഭവപ്പെട്ടിരുമാമാദിമശ്രൂപഹരതിനാദിപ്രത്യേകിയാം തൻപ്രിയയിൽ” ഉചിയുള്ള പ്രേമവികാസത്തെ അദ്ദേഹം ചില നോക്കാണുന്നു. അനുകരിക്കാനീന്നു എക്കീകരണത്തിലൂടെ, പ്രസ്തുതാഭാസങ്ങളുടെ നാശത്തിലൂടെ, കാണാനു അപാരതയുടെ കേവല ആപത്തിനാലും സുഭഗത അദ്ദേഹം വാദപ്പുകാട്ടാൻ നോക്കുന്നു:

“കുരിയംപ്പുക്കൾ പിന്നിലതാ തഴ—
ചേറിവയന്ന മുഖപ്രസാദം;
ഭാരോ പ്രദേശത്തും പാറിക്കളിയുള്ളനീ—
താരോഗ്യസാമ്രാജ്യചുക്കാടികരാ;

എന്താങ്ങനച്ചയാണെന്തിലുംബന്നാം—
പ്പോന്തിത്തുള്ളുന്ന മാറ്റങ്ങരാ.”

ഈ ഫ്രേമവിലാസം അന്നപരമാണ്. കാലത്തിനും അതിന്റെ മിന്നന എററിതടങ്കിൽ മാലിടാൻ വയ്ക്കാം. കവി വിവരിയ്ക്കുന്നു.

“ആവത്രം നീ തവാന്നാവാമുത്തത്തെ—
യായതിലപ്പോ പൊഴിച്ചിരിപ്പു!”

ഈ ഫ്രേമം പ്രപാദണ്ഡക്രമത്തിന്റെ മഹായ നാമം, അശ്വി കീൽ മഹായ അപം, മാതുമാണ്. ഈ എക്കത്പരത്തിന്റെ ശാശ്വതത്തെത്തു അദ്ദേഹം തന്റെ ഭാവനാശക്തികൊണ്ട് കാണുന്നു. ചീല കാലങ്ങളിൽ, ചീല സന്ദർഭങ്ങളിൽ, വ്യക്തി പരമായ ജീവിതം പ്രപാദം മുഴുവന്മായി വികസിയ്ക്കുകയും, അപ്പോരാത്തനെ പ്രപാദവമ്മും ആ വ്യക്തിയിലേയുള്ള സങ്കേ ചീയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായി അദ്ദേഹം പാടുന്നു. ഭിന്നങ്ങളായ സകലവസ്തുക്കളിൽ എക്കത്പരമവലംബിച്ചു, ഒരു വീണയുടെ കവി കളിന്നപോലെ ഇന്നത്തീ, ഒരേ ഒരു ശ്രൂതിമാധുര്യത്തെ ഉഭിപ്പി യുന്നു. ഈ എക്കത്പരത്തിലുള്ള അനുഗമം അദ്ദേഹം അനാവിയ്ക്കുകയും, അതിന്റെ അപാരതയ്ക്കായി ആത്മിപ്പുടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

“എൻകൊച്ചുക്കുപ്പിടിയ്ക്കുള്ളിലടങ്ങുമീ—
തനകക്കുടഞ്ചെ ബ്രഹ്മാഖ്യമാകി
വിഞ്ചേമൻകുള്ളിലെലാതുക്കിത്തങ്ങു, എം,
നീഞ്ചരില്ലെന നിന്മിപ്രജാലം!
ഇമ്മരി നീഞ്ചരെയാന്നുഡൈക്കാശങ്ങോ,
നീമ്മലനിപ്പുള്ളഭ്രൂമമേ, ഞാൻ!”

ഈ എക്കത്പരത്തിന്റെ നില്ക്കും, ടക്കു പറയുംപോലെ, ‘എത്തെന്ന നീപ്പിച്ചിച്ചു നോക്കിയാലും വൈളിപ്പുടാവുന്ന കമ്പു.’ എന്നാൽ അതിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിൽ കവി ആഘ്ന്യാം കൊംക്കയും,

“പുഴിത്തരിയെച്ചുട്ടുനോഡ്ദോലു—
പ്പണ്ടംസൗഖ്യരത്നപ്പുംനുനോ ഞാൻ!”

എന്നും

“അനധ്യതമിസ്രഭം നീന്തിക്കുമജ്ഞാജ്ഞാ—
ഒന്നതരാ കോംക്കയിർക്കുംബാംവനോ ഞാൻ!”

എന്നും പ്രാർത്ഥമിയ്ക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ എക്കത്പരം തന്റെ ഉള്ളിൽ എത്രമേൽ തിളങ്ങുന്നാണെന്നോ
അദ്ദേഹം ‘ഭാഗാക്ഷാത്മ’യിൽ വീണ്ടും പറയുന്നു:

“അപ്പുതന്ന് പുക്കളിലുതാരണമെങ്കി—
മൊപ്പം രമിച്ച മടിത്തടമേ,
എക്കത്പരമാനുമെന്ന തത്പരതയിന—
ഒള്ളകളുഛ്റാനുമാമോണനാണേ.”

* * * *

അവസാനമരം കാലച്ചുരുളിൽ, അതിന്റെ അപാരങ്ങളായ
മടങ്ങകളിൽനിന്നും, സാരങ്ങളിൽ നിസ്യാരങ്ങളുമായ സംഗതികൾ
വീണ്ടും വീണ്ടും വെളിപ്പെട്ടുകാണുന്നു. അവയിലോന്നായ ഭാഗം
തന്റെ ദിവ്യസങ്കളുതെന്ന്, പ്രഖ്യവത്തിന്റെ ആപ്പോദമയമായ
ആനന്ദരാഖ്യത്വത്വം, കുറിച്ചുന്നതായി അദ്ദേഹം വിവരിച്ചുന്നു:

“അപ്പെക്കിലന്നുമെന്തിന്നും തുടർന്നു—
നാക്കിയ ചക്രത്തിരിച്ചുലിന്റെ—
കറ മന്ത്രത്തിരിയാലെയും ബുദ്ധമാണ്യ—
മൊട്ടക്കിളക്കിട്ടം വൻചേപ്പുണ്ടെന്നു—
മറ്റൊരു ഫുപ്പംതാൻ സ്വാർത്ഥമാം സ്വർത്തിൽ
മന്ത്രംനെന്നെതിച്ചു കാഞ്ഞുള്ളപ്പും!”

സ്വാർത്ഥപരമായ സുഖം അനുഭവിയ്ക്കുന്ന പ്രയതിയുംനു
കാരോക്കരനേയും കാണുന്നും എക്കത്പരതീലുള്ള ഈ ആനന്ദം
കുഭിയുന്നവേപ്പെട്ടുന്നു. ഈ ആനന്ദവാഹിയായ എക്കത്പരതിന്റെ
വരവിൽത്തനെന്ന വിശദിച്ചുവും, കൈഞ്ഞുകകരവും, മനഷ്യരാലും പ്രതി
തിയാലും ആസ്പദമുഖമായ ഒരു സംഭാഗ്യം എന്നും വ്യാപിച്ചുന്നു.

“മന്ത്രിന്റെ പച്ചപ്പേരുള്ളുടുക്ക കണ്ണണകായ
വിന്നിൻ കരിച്ചവമന്ത്ര പോയി?

* * * *

ചോറക്കടിലിലും കൊട്ടാരക്കടിലിലു—
മൊറപ്പുരിചോടെ വാണികളി
നിശ്ചാമപുജനമേല്ലുന്ന വിശ്രേഷണം
തൃക്കാക്കരണയപ്പെന്നപേരിൽ.”

‘എക്കിലും’ എന്ന കാവ്യത്തിൽ, നാലപ്പാടും, ഭഃവത്തീ
ഓന്നറയും നിരാഗതയുടെയും സ്വാധത്തിലുടെ ഇടയിൽ എഴുന്ന

കീറാനുസ്ഥിതിയോട് അടച്ചതു നില്ലുന്നു:

“അപ്രശാംഗവും, ഉർക്കുഷ്ടസ്പാവങ്ങളുടെ എന്തെന്നുണ്ടായിരുന്നു
ഇംഗ്ലീഷ്വും * * * * * * *

എന്നില്ല, എന്തുതന്നെങ്കിലും ഇതനാലും എന്തോ ഒരു സൗഖ്യം
സ്വന്ന നമ്മുടെ ഇതളിടങ്ങൽ മനസ്സിൽനാിന്ന വ്യസനകൾ
മായ ശവ്രൂത്തിനിയെ മാറ്റിക്കൊള്ളുന്നു.”

നമ്മുടെ കവിയും ഇതുതന്നെങ്കാണുവോ. അദ്ദേഹം തന്റെ ജീവി
തത്തിൽ എറബും മനോഹരമായ ഒരധ്യായം കാക്കിയുന്നുണ്ട്:

“അമ്മ മടിയിൽ വെച്ചുനാ ചിരിയുള്ളേക്ക—
നാഥവെച്ചുതും കൊഞ്ചിക്കൊഞ്ചി
പിണ്ടുകരണഭാര്ത്ത് ‘തപ്പുകൊട്ടിച്ച’തു—
ണ്ണൻ ചരിത്രത്തിലോരുഡ്യായത്തിൽ!”

ഈ ജീവിതാധ്യായം എത്ര വിശ്വാസമായ ഒരു സൗഖ്യമാണുണ്ട്! അഞ്ചാറ്റരാധ്യായങ്ങളോ, ഭഃവമയം; എക്കിലും എല്ലാ
ഞന്യകാരന്തെയും, ജനനമരണങ്ങൾക്കിടയിൽ പാഞ്ചകളിയുന്ന
ഈ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ പുറംപുരുട്ടുകളേയും, എത്ര ചന്തനിൽ
അതു മാറിക്കൊള്ളുന്നു! എന്നാൽ പുറംകാഴ്ചയിൽ അതുവും ഭഃവ
മമമായി തോന്നുന്ന ഈ ജീവിതം മുന്നമില്ലാത്തതാണോ? കവി
പാര്ഷ്ണവ, അല്ല:

“ഭഃവമേ, നീരെയെങ്കി തുകശിൽ ചേപ്പുത—
ഞാക്കായും ശ്രീകോവിൽതന്നെയും,
നീനുവിലെത്തിയ നെഞ്ചിൽപ്പുതിയുന്ന
നിവാശനത്താമരമൊട്ടു താനേ!”

എക്കിലും ചില ലെഖകികാനുഭവങ്ങൾ നമ്മെ വീണ്ടും നീരാ
ഗതയിലേരുന്നുണ്ട്. ഉടനെതന്നെ നാം,

“പൊട്ടിക്കരിയലാണാരംഭമാ വീഘ്നം—
ഇട്ടലവസാരമീവിയത്തിൽ,
ചെന്നേടതേതാണ്ടു പിരീന്നും ചെന്നിടം
ഭന്നിവാരമൊരു ദീർഘയാനം.”

എന്ന ജീവിതത്തപ്പുറി, കവിരെയപ്പോലെ, പിറവിരക്കുന്നു.
എക്കിലും താഴും ഈ കാണുന്ന സകലവും കന്നാഞ്ഞാഞ്ഞി
അഗാധവിശ്രദ്ധാസം വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തിനു കുട്ടിനുണ്ട്:

“എക്കിലും കാലതേനാടെനാട് വാദമ—
തികളിയല്ലിലാണെന്നതനെ;
എപ്പോഴായാലും വിന്റീൽക്കാനിട്ടും—
ഈത്തുവതിച്ചുടിക്കെന്നുശ്രദ്ധാസം!”

ഈ പദ്യത്തിൽ അദ്ദേഹം, കീറാംസിനെപ്പോലെ, “സത്യം എന്നെന്നം സൗഖ്യമാണെന്നും സൗഖ്യം എന്നെന്നം സത്യമാണെന്നും” എന്നു പാഠപ്പിള്ളുന്നു. കളിവരിയാത്ത പിഞ്ജുക്ക് ടിരു നോക്കി മുഖത്തു സന്നോധ്യാനും പൊഴിയ്ക്കുന്ന മാത്രവാഡാല്പും, രാത്രിയുടെ ഇരട്ടിനൊരു ഇല്ലാതാക്കന്ന ആ ദിവ്യചാന്ദൻ ഭൂമിയിൽനിന്നെന്നു സ്വന്തം കണ്ണടക്കത്തെമന്നുള്ള ദ്രവ്യവിശ്രദ്ധാസം— ഇവ ലോകത്തിൽ എങ്ങിനെന്നോ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടുന്ന അപ്രതീക്ഷിതസംഭവങ്ങളല്ലോ, മുച്ചാവുത്തിന്റെ ദിവ്യസൗഖ്യത്തെ ചില നോക്ക് കാണാറാകലാണോ. ഇവ സത്യത്തേയും, റിരാഷത അസത്യത്തേയും ചൂണ്ടിക്കാണിയ്ക്കുന്നു!

നാലപ്പാടനീൽ സവിശേഷമായൊന്ന് തോൻ കാണാനുത്ത്, അദ്ദേഹം പ്രത്തിരഹസ്യങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതു വിവേചനംവഴിയുള്ള അനുഭാവംവഴിയുള്ള അനുഭാവമുള്ളതാണോ. പ്രത്തിയുടെ ക്രമക്രൈക്കളിൽ എങ്ങിനെന്നും സൗഖ്യമുള്ളതും നിലക്കൊള്ളുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം കണ്ണടിയ്ക്കുന്നു; അതിന്റെ സ്വജ്ഞികളിലെത്തുടർന്നുള്ള പരസ്പരവിഭലഭകരാതെന്നും എങ്ങിനെന്നും സംഗൈതകാഴ്ചപ്പോടുകൂടി മുതൽ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം കാണുന്നു; അതിൽ എങ്ങിനെന്നും “എല്ലാ വേർപ്പാടുകളിലും ഒരുമിച്ചുകൂടുന്നു” എന്നും “ജീവിതം മരണത്തോടു കൂട്ടിയിണക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു” എന്നും വാസ്തവം അദ്ദേഹമറിത്തു. എന്നാലും, ഈ അറിവുകളെ ജീവിതത്തോടിനാ ക്ഷേമതിനും സാമ്പത്തികമായ പ്രത്തിസൗഖ്യത്തെ ആത്മാവിശ്വാസം സംകുമിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനും സാധ്യചിട്ടം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്തിബോധങ്ങൾ വാസ്തവങ്ങളായി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്തിബോധത്തിന്റെ കൈവരി നോട്ടേഡു സുക്ഷ്മങ്ങളായി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈവരി ലുകൾ നിപുണങ്ങളായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഭാസവലം പ്രത്തിബേശം സംകുമിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനും സാധ്യചിട്ടം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്തിബോധങ്ങൾ കണ്ണടത്താണും, കേരളയോടുകൂടി അതിനെ പകർത്തിക്കാണും അനുഭവപ്പെട്ടതാണും, കേരളയോടുകൂടി അതിനെ പകർത്തിക്കാണും ഇന്നും ത്രാണിയുണ്ടാക്കി എന്നും എടുത്തുപറയുന്നു. നാലപ്പാടനീൻ്റെ കവിതയിൽ എങ്ങം അടിയിൽ കാണാനുത്ത് ഈ ഒരു മെമത്രിയുടെ പരമസ്ഫുരമാണോ—അതേ, മനസ്യരോടെനീപ്പോലെതന്നെ പ്രക്രിയയാട്ടുള്ള മെമത്രി. ഈ കാവ്യസംഘയത്തിലെ ഒരുവിലത്തെ

രണ്ട് ത്രികൾ—‘നിസ്വാര’വും ‘എൻററ സുഖ’വും—വിശ്വേഷിച്ചും ഈ ഒരു പ്രധാനമുണ്ടായതെ കിരോളിട്ടി ഉറപ്പിച്ച കാണിയ്ക്കുന്നണം”.

ഈ ഭാവനാപരമാദ്ധ്യായ ബോധങ്ങളിലുണ്ട് നാലപ്പൂട്ടൻറെ മതവിശ്വാസത്തെ കാം നോക്കേണ്ടതും. എന്തൊക്കും, ഒരു കവിയുടെ മരം “വാദിച്ചും ചിന്തിച്ചും ശരിപ്പെടുത്താൻമുള്ള തത്ത്വം ഒഴിടെ സകലമാലും.” അപ്പോൾ നമ്മുടെ കവി എല്ലാ മരത്തിനംം അപ്പുറത്താണെന്നും കാണാം. മതദേശങ്ങളെല്ലാം താഴെ കിടക്കുന്ന ചില ജനപത്മങ്ങളാണ്. താഴുരുളും അതിലെ ജനപത്മങ്ങളും വിടും, അദ്ദേഹം എല്ലാ മരങ്ങളുടെയും സിലബാത്തം ഒരു മിച്ചക്രമം പച്ചതാറത്തിൽ—അവിടെവെച്ചാണ് സ്വന്തും ഭൂമിയും ഒക്കമിയ്ക്കുന്നതും—കയറിനില്ക്കുന്നു.

ഉവരൈയാക്കയാണും നമ്മുടെ കവിരൈ, നാലപ്പൂട്ടനെ, പണ്ടം ഇന്നന്തും മലയാളകവികളിൽനിന്നും—കൊപ്പെടുത്തുന്നതും. അദ്ദേഹം തനിച്ചു നില്ക്കുന്നു.

നാലപ്പൂട്ടൻറെ കവിതപം തികച്ചും ‘ലിറിക്സ്’ലുണ്ട്. പ്രക്ഷേഖണതിനും ഇപ്പോഴും വിരുന്നിട്ടിരുന്നു വേണമെങ്കിൽ പായാം. ഉറപ്പും ശക്തിയും കാവ്യപുഞ്ചിയും കിരോളിട്ടിയുണ്ടാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ കവുകൾ കേവലമഹാത്പരത്തിലേയും കടക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ ആംവദിച്ചുകഴിഞ്ഞതിട്ടില്ലായിരിയ്ക്കും. എങ്കിലും നമ്മുടെ കവി ഇന്നം മലബാറയ്ക്കുന്നാണ്; ഒരു നീണ്ട ആര്യപ്പൂഡിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലുണ്ട്. അതിനാൽ മനോത്തരാളേയുംപോലെ തന്റെ അസാധാരണമായ പ്രതിജ്ഞയും ഭാവനാശക്തിയും അന്ന ആവശ്യമായവിധിയം വിശ്വിഷ്ടതിക്കെല്ലാക്കാണ്ട് ശാസ്ത്രത്തായ മഹാകവിതപം സമാഖിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിയ്ക്കുമെന്ന ഞാൻ ദ്രുംമായി വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു.

തുട്ടിവേപ്പയും,
5-9-'103. }

പ്രസാധകൻ

വിഷയവിവരം

I	ഇന്നത്തെ അമ്മ	1
II	കൈ വാനപ്രസ്ഥൻറെ വിരക്തി	7
III	“പ്രേമവികാസമെ, വെൽവുതാക!”	15
IV	ഞാൻ കണ്ണ കുടക്കേണ്ടതും	19
V	“പ്രാണനം പ്രാണൻ”	29
VI	ഹിതകാരിത്വം	33
VII	കണക്കാളി	37
VIII	പ്രകാശം	41
IX	പ്രഭർ സുഖം	45
X	നില്ലാറം	49

മുന്നാറ്റം ഭാഗം

(ചഞ്ചല)

കാലത്തുണ്ട് കിടന്ന കളിയ്ക്കും തന്ത്രം-
ബാലം തിടവിനെത്താലോലിയ്ക്കും,
പേരുമുമോമനക്കൊച്ചുമ്പും കജക-
ഷാലേ നകൾക്കാണ്ണു ചൊന്നാം:—

“ചൊന്നാമക്കേ, നിനക്കു നിരന്തരം
നിന്നു നേരനു നന്നംഗളും!
ചിന്നം സസ്തനാൽച്ചുരിയ്ക്കുമെൻ പെതലീ
മനിലെജ്ജീവിതമെന്താണെന്തു!
പുവ്വോലുള്ള നിൻ്ന് തുമെങ്കിൽ തലോട്ടുവോദാ
നോവുമോ എന്ന തോൻ ശക്കിയ്ക്കുന്ന;
ദൈവം നിനക്കു കരിച്ചുവെച്ചുള്ളാൽ
ജീവിതപ്പോരതു നിധിരമോ?
കൂളത്തരവും ചതിയും നിരഞ്ഞാൽ
വെള്ളപ്പുരംചുച്ചാണീ പ്രപഞ്ചം;
വല്ലതും കാണിച്ചുതൈലിയ്ക്കുംതോങ്ങുക
നഘ്പാൽ വംഗത്തിനുകരം നീ:
ചൂപ്പിക്കുന്നാൽ പുണ്യപദം ചേന്ന്
ചാവനമായ പന്മാവില്ലേ

പുത്രകാങ്ങരം

പാരിലവരകാളുന്നതസ്ഥാനത്തി—
ലോറിയന്മണിയകാശമനോ ഞാൻ!

“രെവം നിനക്ക തുണ്ണുമെൻ പൊതലേ;
നീ വരംചാരാതെ നേർവഴിയേ
പോവുക, പോവുകോ, രമതന്നത്മന—
ജ്യാവത്രണങ്കിലോ നമതാൻ തെ.
പേടിപ്പുചത്രകിൽപ്പിന്തിരിഞ്ഞീടാതെ,
മാടിവിളിപ്പതും മാനിയാതെ,
പട്ടതാനാകിലും വെട്ടതാനാകിലും
കിട്ടുനവധിൽ മന്മുന്നാതെ,
നാലുഭാഗത്രജൂഹാരെ നിന്മിച്ചുവെ—
നാലുമെത്രജ്ഞ പുക്കുളിയാലും
ആകാശംതന്നെയിടിത്തുവിനീടിലു—
മാകാതെ കമ്മത്തിൽബൈക്കെ ചെല്ലാതെ,
ഇമ്മാളുകോമലപ്പണം നകന്നജൂഹാ—
രമിഞ്ഞപ്പാലു ദശിപ്പിപ്പിഡ്യാതെ,
പുനകന്നത്തിട്ടക്കരേണ്ണ ദിശിലീ—
യമ്മയെ മുറുമൊരമ്മയാകകാൻ!

“ ‘ജീവിതയാത്രജ്ഞ കരുിലിരിഞ്ഞുണ്ടെ—
താവത്രമന്നിലടപ്പിപ്പിഡ്യാതെ,
പാവമാളുളിക്കടംവത്തിലപ്പയോ
രെവമെന്നിഡ്യ പിരവി തനാ!’

ഇന്നത്തെ അമ്മ

എവമെന്നാമനക്കണ്ണതിന് കണ്ടിത—
ഭാവമണ്ണാക്കരതൊട്ടിപ്പോല്ലും:
കേവലാത്മാവാകമീശപരൻ നിന്നില്ല—
മാവിയമേരു മഹാശിഖില്ലും
രാജ്യം ദരിയ്യുന്ന രാജരാജകളും
പുജ്യനായരേ പ്രവർത്തിയ്യുന്ന!
സവിവിജ്ഞാനവും സവിമഹത്തപവും
സവിമാ തിരുമല്ലുശൈത്യന്മും
കൈവരം വെച്ചുകൊണ്ടാവ താൻ പാവ'മെ—
നൂവലാതിപ്പുട്ടാൽ പാപമരു!
അരല്ലുക്കിൽത്തന്നെ നാമെമഹപര്യവസ്തുവെ—
യല്ലപ്പോ പണ്ടം ജീച്ചുപോന്നാം:
അതന്ത്രകിലുമട്ടത്ര നടന്നി—
മാനമില്ലാതിരാത്രിശാമായി,
മാമലയിക്കലിതന്നങ്ങളിട്ടുണ്ടാ
ഗുംഖാദേവൻ നമ്മക ദേവം.
നമ്മടെ ജീവിതമാതൃക കാണിപ്പോ—
രഹമയഷ്ടിപ്പോ, മന! നിത്യം
കായും കനിയും പറിച്ച തിന്നണ്ണിനെ,
കാടകംതന്നിൽക്കഴിത്തിരുന്നോർ.
ഇങ്ങിനെയുള്ള സദ്ഗംഗതന്ത്രകൾം—
നീംഗിതും താഴമോ ഭാരിപ്പുത്താൽ?

പുത്രകാങ്കരം

പിച്ച വാദിച്ച വലംകയ്യേ പര-
സമുഖം സപർത്തത്തീത്തിൽ നല്ലോ!
കല്ലിൽച്ചുവട്ടിപ്പുതം വന കാൽ ചേര്ത്ത-
തല്ലോ ലക്ഷ്മീഗ്രന്ഥ വശച്ചിപ്പനം!
വേണമെന്നാണെങ്കിലേതു മഹാമേരയ-
വാണ നികയ്യിൽ വരാത്തു കണ്ണേ?
പിന്നിലെയ്യേതും തിരിഞ്ഞുനോക്കില്ലെന്ന
മനിലെയ്യേരും മനഷ്യന്നേഡാ
മനിലസാധ്യമായ് വല്ലതുമെന്നല്ലോ
നിന്നിൽ മതിന്നവർ കാട്ടിത്തനാ:
അംഗളുംഗാത്രനം വേണമെന്നാക്കിലോ
പൊങ്ങും ഗരികളടച്ചമക്കാം;
അബാമില്ലാതെ കിടക്കം സമുദ്രം—
ഈറാറബക്കൈകാണ്ണടത്താചമില്ലാം;
മാമല പൊക്കി മഴക്കയാക്കിടാം
കോമളക്കണ്ണത്തിക്കരണഭൂലേ;
പറില്ല ചെങ്ങാതയെന്നാകിൽപ്പിനിടാ-
മൊറച്ചാട്ടത്തിനാൽ ഒര കാതം—
ഉള്ളി, നിന്നാൽക്കുഞ്ഞുപിക്കുന്നതെട
പുണ്യപരാക്രമമോരാനേവം
എന്നിത്തടങ്ങിയാലെന്നവസാനില്ല!—
വിള്ളിലമരം വിശ്രിഷ്ടരവർ

ഇന്നതെത്ത് അമ്മ

എന്നാട കത്തിനെ നന്നായനുഗ്രഹി-
ചുന്നതേതുയല്ലോളായി, മേരേൽ!
അനൃജനത്തിലുമനൃധമ്പത്തിലു-
മനൃധമായി ഭൂമിച്ചിടാതെ,
സന്ന്യാസരീലരാമപ്പണ്ടുള്ളാതെ
ധന്യസ്തരാ നിന്നാളും നിന്നാൽ
അമ്മതനോമനക്കൊച്ചുമിട്ടുക്കൊ
നന്നയല്ലാതെക്കണ്ണില്ലയല്ലോ!

“കത്തിക്കുതന്നുകരഞ്ഞിം കടക്കതിളും-
മഞ്ഞളപ്പുണ്ണിരി തുകം നിന്നെ
മാറിലണ്ണച്ചു പുന്നന്ന് പുന്നന്ന് താൻ
നീരുമെന്നാളും കളിപ്പിയ്ക്കും!
ഇന്നലംപ്പേലവപാടലച്ചണ്ണിനാ-
ലമ്മരയ്ക്കരായിരുമ്മ നത്തക്കു:
നീന്മലവായ്ക്കലംതെനിലാരാട്ടിയൻ
ജനസാഹല്യം വരത്തുകും താൻ.”

മകത്തെയ്യാളിമെയ്മിനപ്പേഴ്മിളം-
പത്രപുടപ്പിൽത്തനി-
തെക്കത്തുലികകൊണ്ടു താരണിമനം
എട്ടു നിറങ്ങളിനാൽ
കണ്ണ് കക്കിംവിയമാതതാദമരയിൽ-
തതാൻ നിന്നു മായാമയീ-
സകല്ലത്തെ വരയ്ക്കുമാറിമകലാ-
കൈശ്ശരുഹലത്തെത്തതാഴാം.

ക്രൈ വാനപ്രസ്ഥൻറെ വിരക്കി

ധനം, മാനം, നാനാലളിത്വതിയാം

മാനിനി, മഹാ-

ജനം വാഴ്ത്തു പുണ്യപ്പുകളിവയിൽ വാ—

ജീന കൊതിയാൽ

മനസ്സു, നീതാനീ നിലയിലുശ്ലാം

നില്പതിനിയേ—

നന്നത്തുത്തിൽച്ചാടിച്ചതയുവതിനാ—

ബന്ധൻറ ശീവനേ!

നടന്നില്ലെ നായ്പോലരമവഗനായ്

നാട്ടിൽ മുഴവൻ?

കിടന്നില്ലെ താനാക്കവലയനികൾത്തൻ

കാലടികളിൽ?

അടന്നില്ലെ നിന്റെ ചൊല്ലടിയിലഗ്രം—

ക്കയ്യകർ?—ഭരേ,

കടന്നുനുണ്ടാണുനേതാങ കളി കളി—

പുഞ്ഞമിനി നീ!

പുത്രകാഞ്ചനം

ചൊരാവല്ലാതുള്ളാപ്പുഴികൾ പലതും
കേരിക്കു, വലനാ—
മരാതിയ്യുംയും കൈ തുപ്പുകു, പരമുഹ—
തതിൽക്കഴിയുക—
കരാംകണം ചേരാതീപ്പുണികൾ മുഴവൻ
ചെയ്യു; ചെരുതെൻ
ഭരാഗ്രേ, നീ തുപ്പിപ്പുട്ടവതിനിനൈ—
നാണണാദവിയം?

മട്ടതേൻകശാല്ലാർത്തൻ മലായതിർക്കച്ചാം,
വിത്തവിഭവം
ചെട്ടം മുർവൻതൻ കാലടി, യിതുകരാ റ—
ണേ ശരണമായു—
കട്ടപ്പും!—പ്രാക്ഷപുണ്യപ്രകരമലമാ—
മിപ്പിംവി ഞാ—
നൊട്ടക്കാഡോമനോ? നിയതി, തവ എങ്ങ—
എന്നും നിതപരമാ!

കറച്ചും കള്ളത്തും കരളിലിയല്ലാ—
തേ ഭവതിതാൻ
പരഞ്ഞതീട്ടംപോലേ, പകലുമീരവും
പാട്ടപെടവേ,

കൈ വാനപ്രസ്ഥൻറെ വിരക്തി

നിംബത്തീട്ടം താപം പ്രതിഫലമതി—
ന—സ്സൽ, തവ മ—
ദിച്ചു; മായേ, നിൻ മഹിതമാിമാ—
യം മതിയിനി!

നിതാന്തം സന്താപം നിമിഷമന നിർ—
മുലമണിയു—
നന്തായിപ്പോരിട്ടം, രിവ രിവ! മട—
ഞീട്ടുമടനേ
ഇതാ കാലം പൊങ്ങായു് മഴവനമെനി,—
യേംവമലയു—
നന്താണോ സംസാരപ്രചൂരസുവമെ.
നോപ്പുത്ര ജനം!

കിഴിത്തതിട്ടം, കണ്ണോരുടെ കഴലുഴി—
ഞീട്ടുമീളമാൻ—
മിഴിയ്യായാത്മാവണ്ടിയം കഴി—
ച്ചിട്ടമിനിമേൽ
കഴിത്താലുണ്ണോകം സുവമിവന കീ—
ട്ടേണ്ട; വെള്ളിവായ്—
കഴിഞ്ഞു, മായേ, നിൻ കളിയുടെ തിരി—
പ്പും തരവുമേ.

വള്ളിക്കാങ്ങരം

ഉടഞ്ഞെന്നോ പോകനുലഭിതിനവേ-

ണ്ണിക്കംിനെര-

ക്കടന്നോപ്പാനിച്ചും തൊഴുത്തുമുഴുല്ലാ-

നെന്തു വെരുതേ!

കിടക്കാറു കൂറൻ കടലേതിർപ്പരപ്പാം

വന,മതിൽ-

ക്കടന്നാലാക്കംഞ്ഞെന്നുലഭം? അതേ

നാടിവനിനി.

മടിയ്യേണ്ണോ വേണ്ടിം ധദ്ദുഗണമര -

ക്കാം, ബഹുസുവം!

കടിയ്യും സപാദേരും കളിർജല,മിള്ളും -

തെന്നൽ പുണരാം;

നടിയ്യേണ്ണോ മരാരെടുമൊരു വനം -

ക്കാം; നെടുലത -

ക്കടിൽക്കൂളിൽക്കൂട്ടാം—ഇവന്തവി പോ -

രം പുലതവാൻ.

ഉടൻ കണ്ണാൽത്തിനും പല കുട്ടുഗ -

മുള്ളമവിടെ -

ക്കീടക്കാട്ടു, ശാന്നാവകയുടെ നട -

ക്കാം പുലതവാൻ;

കൈ വാന്പ്രസ്ഥൻറെ വിരക്തി

കടന്നോരോന്നോതുന്നളവു തലയും—
കൊണ്ടുതജ്ജവാൽ
നടക്കം ഭൂഷണക്കീടുക്കില്ലതും—
നാണ വിഷമം!

പ്രയതിം ത്രികാതേ പ്രസവഗരണാ—
ആപുവണതാ—
സൃഷ്ടത്താൽക്രിത്യാട്ടം പുരികളതയാ—
ലേതവനെങ്കം
മയക്കാൻ പോന്നീട്ടും മതിമുഖിക്കും—
പ്ലാതതവിടെ ഞാൻ
ഡൈപ്പുട്ടിക്കാമോ വേജനിതച്ചിം—
വക്കെട്ടതിനെ?

മരദേതാലോ മരോ വസന്ന,മരേനും
വല്ല കനിയോ
പരം യാചിപ്പുണ്ണാമുരിയരിയതോ,
മന്ത, ശയനം
മൊരുകനിന്നേലാമൊരുസമയമേ—
തോ ഗ്രഹയിലി—
തതരതതിൽക്കൂട്ടും ഞാൻ വിഷയനിരക്കേ—
ത്രിസിട്ടണമോ?

വുള്ളിക്കാങ്ങരം

ഗ്രഹത്തിൽപ്പുമച്ചിൽ പ്രിയജനവുമായ്
മേവുകിലെഴും

മധത്താം സൈഖ്യത്തെത്തലുണ്ണസ്വരൂപമോ—
ത്തിട്ടടവിയിൽ

നധയ്യുള്ളിൽക്കണ്ണീരവരെടു സമം
വാഴുവൻ—ഇവനു—
നൃഹകാരം മാറാനിതിലുമധികം
നല്ലോരു വഴി?

പരം ജ്യോതിസ്ഥിരപ്രേതത്തുവിധമി—
പ്രേരന്തിയ പദ്ധതി

മരം കാണ്ണാം ചുറഞ്ഞു, വിഹഗനികരം
തന്ത്ര വിശദം

പരക്കണ്ണലേപവത്തിൻ പട്ടമഹിമ പാ—
ടീടും—ക്രയം—

നാഭാന്തരത്തിൽചുനാൽ വിഷയരത്തിൽ—
താണ്ടു കരഞ്ഞു.

അനൃഹകാരം കൈവിട്ടുവപമചിഡാ—
നദിദരമാം

മഹബന്ധുനേ ധ്യാനിച്ചുമലതരമാ—
മുരിത്തല്ലിരെടും

കൈ വാനപ്രസ്ഥമെൻറ വിരക്തി

മഹാംഗ്രഹണാർ മതവിട്ടകയാ
ലേരോ വിലസും-
മഹത്തപ്പണ്യാരണ്യം മമ ഭവനമെ-
നാൽ സുകൃതി ഞാൻ.

കളിരുക്കനാണേത്തനിന്നൊഴുകിവരുമാ
സപന്നഡിഷിൽ ഞാൻ
കളിച്ചും കൈവല്യകളെന്നിലയമാ
മീശ്രപാപം
തെളിഞ്ഞെളിൽച്ചേരുത്തും മതവമത്രനാം-
തൊട്ടിവനെ നീ
കളിപ്പിപ്പാൻ മായേ, കുതിട്ടകിൽ നിന്ന്
പെട്ട പോളിയും.

വിപദ്ധാന്തപ്രധാനസന്ധാത, പരാ-
നദമയ,മാ-
തപസ്പിഗ്രഹണാർ തിരഞ്ഞമബിലെ-
ംപര്യന്നിലയം,
കപ്രിരത്തപ്പാം പരിചിൽ വിലസു-
സ്വാംകരെന്നിനീ
പ്രപഞ്ചതപ്പരാിക്കൊതി വരവതി-
നെന്നൊരു വഴി!

പുളികാങ്ങരം

നിലച്ചീമട്ടല്ലോ വിഷയവിഷമ-
ഭാഗമകതാർ
നിലങ്ങേ നിന്നുംകൊണ്ടുനന്നിമിഷമാ-
തെമകമനനം
വിലപ്പേട്ടിട്ടുണ്ടാ വിശ്വയതടിനീ-
പുണ്യപുളിന-
സഹാരതനിൽച്ചുങ്ഗാനിവന കഴിവു-
ണോ വരുവതും!

“പ്രേമവികാസമേ, വെൽവുതാക!”

(മഞ്ചൻ)

അനന്ദപൂണ്ഡ്രമാമാദീമല്ലുഹരി—
നാദിപ്രക്തിയാം തന്ത്രീയയിൽ
ഇമട്ടനബിനമെന്നാമുഡിപ്പുമും—
പ്രേമവികാസമേ, വെൽവുതാക!

ഉച്ച, ‘മശസ്സ്, യശസ്സ്’നാ വേദാക്തികൾ
വെച്ചപ്പക്കൂട്ടുമണ്ണുംഗമേ,
നിന്നെത്താഴനാ താൻ! നിന്നെത്താഴനാ താൻ!
നിന്നിൽ നില്ലേനാ പുമത്മസിഖി.
ചാലോ നിൻ സന്നിധിയിങ്കരുത്തമസ്സിന—
പോലും കരിമുവു പോയ്യോകനാ;
തങ്ങളിലേനോ കമിച്ച കണ്ണ ചിമുനാ
താരകപാ മത്തുനാ താനേതനെനാ;
വെള്ളച്ചുരിഡിമക്കൂട്ടു കളകവ—
മഞ്ചാനിനി നില്ലേമെത്ത നേരം!
പാരിടമൊക്കെപ്പരിഗ്രാഹമാകനാ
പാരിച്ച തേജസ്സുതനബിപ്പേ,

പുതികാങ്കരം

ജീവിതപ്പോരിലിത്തുറം മട്ടി ഞേ—
 നാവതിപ്പാതോരോ പാഴുളിയിൽ
 ചെന്ന പുതിടിന കല്ലിന മനിൽ നീ
 നിന്ന മുഴുപ്പിതം കൊംബുതാക!

ഹാഹാ, മഹോദയവം, ഹാഹാ, മനോഹരം,
 ദേഹികൾക്കൊക്കെ നിന്ത്രുവിലാസം!
 ഉള്ളിൽ നിരത്തു തെരുമ്പിയ നിശ്ചാസ—
 ഭ്യാസിവാർമ്മനം വീഴിക്കുന്ന;
 വീത് മഖദിംതാനഗ്രമേൽപ്പുഞ്ചിരി
 ചാർത്തി വിള്ളുന്ന ചാരംഗ്യാ;
 ഗീരുട്ടിക്കിടന്നേടത്തതാ ജീവ—
 സാരസംഗീതദാജ്ഞയ്യുള്ളിപ്പു;
 കല്ലന്നീർത്തുള്ളിക്കില്ലപോലുമനിവെര—
 അല്ലെങ്കളുായല്ലി കാണാകനാ?
 കാമത്തപ്പാതമേ, നിന്ത്രപ്രസന്നാനന—
 ത്രുമലർ കണ്ണുലകാഘ്യാദിപ്പു.
 ലെങ്കിക്കുംബദ്ധപ്പേഡ്യമെന്നാള്ളിൽ നീ—
 നാകമുറുപം ജയിപ്പുതാക!

എത്തനാഡി ചെന്നിതീയുംിമാത്രണായി,—
 ഒട്ടത്രഞ്ഞൈന്താക്കെഴുപ്പിന്തുക്കി!
 അഞ്ഞുന്ന മെയ്യു പുല്ലിനില്ലുന്നൊളാക്കു
 തീഞ്ഞും പ്രത്രമഹയേതടിച്ചുന്ന:

പ്രേമവികാസമേ, വെൽവുതാക

ക്രരിത്തംപുഷ്ടിയർ പിന്നില്ലതാ തഴ,-
ചുറിവയും മുഖപ്രസാദം;
ഹാരോ മുദ്രണത്തും പാരിക്കളില്ലെന്നീ-
താരോഹ്യസാത്രാജ്യചേരുക്കാടിക്കിലും;
എന്താൽഞാച്ചുഡിയാബന്നതിലും, മാഘ്രാഭാത്ത്-
പ്രൂണിത്തിനും മാറ്റിനും.
പ്രായമില്ലോനിനം പ്രായം മഹാസുഖനേ-
നാശല്ലീ ചൊൽവു വിഭാതമേ, നീ!
കാലമെന്നോമനത്താജ്ഞയർത്തൻ സഹിയിൽ-
ചൂള കീറിച്ചവാൻ ചെല്ലുലുണ്ടോ?
ശ്രവത്തും നീ തവാത്മാവാമഹത്തത-
ഡാക്കിലല്ലോ പൊഴിച്ചുരിപ്പു!

വെല്ല നീ, വെല്ല നീ, വദ്യപ്രഭാതമേ!
ലോകസ്പത്രപിതൻ പ്രേമവാജ്ജീ!

പുതികാങ്ങരം

അരയം കണ്ണമുന ചേക്കിലൊആഗ്രഹം കനിഞ്ഞി-
നക്കാസ്തനാശത്തിലും,
തോയം വാരിങ്ങിലാകന്തുചൃത്യർക്കപ്പീൽ-
തത്ത്വം വിരിൽത്തുവിലും,
വായംമട്ടിലെള്ളത്തു കണ്ണത്തിനെ മദ്ദം
ചുംബിച്ചിട്ടിട്ടു ചുണ്ണിലും,
ചേരം പെജേഷാടിതന്നവാച്യകവിതാ--
ഒരെലിജ്ജ കൈക്കൂപ്പുവൻ!

മൊൻ കണ്ട കരക്കേണ്ടും

പേരാന് ഭാരതമഹാക്ഷയിൽ പ്രസ്തു-
വീരാഗ്രഹണ്യത്വദ പണ്യപരാക്രമത്തെ
നാരാധാരൻ മുനിവരൻ വിവരിച്ചവെച്ച്-
താരാണ കോർമ്മയിർപ്പെടാതെ പാഠിച്ചിട്ടുണ്ട്!

ബ്ലാക്ക്സബിം നോക്കുമതിൽവെച്ച്—വിശീഷ്യവീര-
ഗ്രീക്കുമാമടക്കിലപ്പുട്ടചാണയിനേൽ—
പാകത്തിലിശ്വവന്ദ്രോധര മാറരച്ച്-
സ്കാക്കൃതിപ്പാലിമയൈക്കവീ കാട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഗ്രീഡിഷ്യർത്തൻ ദ്വാരാമം, ഗ്രാവിബെൻറഡുംക്രിസ്തൻ,
ബ്രാഡിഷ്യമാന്തനങ്ങൾ റണ്ണാവലേപം,
ഹാ, ഭീതി തേടിയ സുഖ്യാധനനും മാന,—
മാ ഭീമസേനനടെ ബാഹ്യബലപ്രാവം,

കേമം കിരീടിയുടെ കീത്തി വള്ളൻ യുദ്ധ-
സാമത്യം, മനക്കണ്ണതശ്ശേരി സുധമ്പുഖി,
ഗ്രീമത്സ്യഭ്രാന്തിനേഴം മിച്ചക്കു,—
ക്ഷാമം ഭേദപ്രവർത്തനം പ്രമനച്ചുംടിപ്പും,

പുതികാക്കരം

എല്ലാറിലും തന്ത്ര കണ്ണാട്ടമൊന്നിലും താ-
നില്ലാതെയും വിലസുമപ്പുത്യോത്തമൻറ
വല്ലാത്ത ധീമികവുമോതിട്ടമപ്പുരാണ—
മല്ലാസഭതികരണാത്മകതി ചേർപ്പു! (വിശ്വഷകം)

ഞാനപ്പുരാണകമയിൽക്കരള്ളനിയുംകൊ—
ണ്ണാനദമാന്നാങ ദിനം നിശയിൽക്കിടന്ന;
മാനത്തെ നമ്മളുടെ മാതൃവസ്തുന്നിയും—
നൃനം വള്ളത്തുമതു വാണിജംകെന്നാമുള്ളിൽ!

അതുമട്ടാണി വളരെക്കഴിയുന്നതിന്റെ—
വ്യാമഞ്ചലവാമോരു വിമാനവരത്തിലേണി
ആംതെപ്പേരുമാരു മാന്യപുമാനോടൊന്നി—
ചും മനതൻ മുക്കിവഴിപ്പു ഗമിഞ്ഞയായും ഞാൻ.

തകരുളപ്പുനിരു,മാ വിരിമാർവിരിപ്പാം
ചൊൻകുവിഡ്യാത്ത നെട്ടതാടി,ധ്യാരോത്ത ദേഹം,
എക്കർത്തെള്ളിത്തു മുഖ,മിക്കിനൈപ്പുമാന—
ണ്ണൻകുന്നുകൾക്കെതിരിൽ മെഞ്ഞപുമാന്നിരിപ്പു.

“അതുണ്ണി,തേതൊരു മഹാഷ്ടി? നഭസ്സിലേംചു—
മീ രാജമാനരമുരമായെന്നാകുരിയുംാം?
ഹാ, രാജ്യമേരിതെന്തി?—വിട്ടു ഗമിപ്പു ഞാൻ?”— ഇത്—
തീരിരാത്ത ചിന്തകളുന്നിപ്പു വള്ളുന്ന മേനേൽ.

തൊൻ കണ്ണ കൗക്കേഷ്ട്രം

ഇംവല്ലുമാട്ട് കഴിയെ സ്വന്തമപ്പുമാണെന്ന്
ഒക്കെ വന്ന തൊട്ട് ‘വരികെ’നോടു സംജീവ കാട്ടി;
ഒദ്ദേവത്തെ നാമവിലെമന്നതുപോലവേ, തൊൻ
പാവജ്ഞത്തുല്യമവന്നുതു, പിന്തുടന്ന്!

തേൻ വിട്ടിരുണ്ടിരെയാരെനിങ്ങു ശരീജ്ഞ മഹി-
ഭാവിക്കിച്ചിരുതൊഴു കാഴ്ച, മഹാവിച്ചിത്രം!
ആ വിശ്രദ്ധവീരർ കരപാണ്ഡവർ തക്കിലേറാ
ഭൂവിഗ്രുതപ്പുടനിലത്തിവന്നതീഴതേ.

തൊന്നന്നിലപ്പുടല്ഫടൻ മരവിച്ചമട്ട-
താനുവരന്നവിട നിന്നു കരാച്ചു നേരു;
ബീനതപമാൻ എടുവിരുപ്പാട്ട് പിന്നു മാല-
സ്ഥാനത്തു പാരിയ വിയപ്പുകളൊപ്പി മേരേൽ.

പാരിനുലംകുതികൾ, സത്തുണ്ണരതാജാലം
ചുരിച്ച ചെപ്പുകൾ, നമക്കു മനോഹരമാർ,
പേരിജജഗത്തുകളിൽ വിഞ്ഞിയ ചുഞ്ഞാറ്റ്-
ഓരിക്കിടപ്പുവർ—മനഞ്ചുന മേരൈന്തോ!

നില്പാതുയൻ പല ചിന്തകളുള്ളിലപ്പി-
മെല്ലാം നിലച്ചപൊഴത്തുട്ടവായ്യുടം തൊൻ
എല്ലായ്യുഴിം തരമൊരാക്കു വരിപ്പിതിനോ-
നാല്പാസമോട്ടമവിടത്തിൽ നടന്ന അംകാൻ.

വൃത്തകാങ്കരം

കണ്ണമല്ലുമപ്പറിയ പോക്ക്ലുമാകെ മട്ടം—
വണ്ണം നിലവാവാളിനില്ലു ചുഴനനില്ലു;
'വിശ്വസ്തരീരനിര കാണങ്ങത'നു വെള്ളി—
കാണ്ണത്രിനാലതിനെന്തിനെച്ചുവേലെ.

ചേക്കനു ഭീതിയെവനും, ചൊരതറംമില്ല,
ചീക്കനു ചന്ദ്രികയിലെഞ്ചുമതെനു തോനും—
പാക്കുളിലെജ്ഞു വിധിയാൽക്കൂതമല്ലുവാന്നു—
ഡാക്കം നിന്നുംഡിലതിശൈലംമായ്ക്കിടപ്പു.

കനായുയൻ രമപംക്തി തക്കൻവീണ—
തോനായ്ക്കിടപ്പു പല ചീത്ത ഗജങ്ങൾതന്നേൽ,
'കനാണ നാമവില'മെനു തുരംഗയുമാം
തന്നനാമാരോത്തതിനമേലു,മൊരേടമേവം;

തേർമാതുമാഞ്ചാരിടം, അരുനകർം മരോരേടം,
അതു മാതിരിജ്ഞിവിടെ വാജിക്കർം, ഇങ്ങു കാലുാം—
'നാമാക്കയേക്കഴിരി ചെന്നാണവോർക്കളേ'നായു
പ്രമാണ്ടിയാലവിലമൊത്താക്കമിച്ചിരിപ്പു.

വില്ലു വേൽ പരിച വാരാ ഗദയെനു യുദ്ധ—
മല്ലുക്കണ്ണം ശിതതന്നേപരി മഹായുധങ്ങൾ
അല്ലല്ലുവാടി നിന്നത്രിൽ മരത്തുകൊണ്ടാ—
ക്ലുഞ്ചമിഞ്ചമവിടച്ചിതാക്കിടപ്പു!

ഞാൻ കണ്ണ കാരക്കോറ്റം

ഇഴചുള്ള മെയ്ക്കവചമസ്തുതം തരാച്ചു—
ന്യാടം തൃപ്പിൽ, തന്ത്രാധ്യയമിട്ടുക്കൽ,
മുട്ടം നിശ്ചത്താട്ടല്ലിനു പലേതരത്തിൽ—
ക്ഷേഖരം വീരഭരിൽ കിടന്നിട്ടും.

കാലവര, കജ്ജകരി മരിൽ, ശരിരസ്തന്തും,
കോലം നിരച്ച ശരഹംക്കാരി തരച്ചുകുന്നം,
ഗ്രൂലം പിള്ളത്തിയ പരഞ്ഞര വയററിൽനിന്നു
മേലതു നീണ്ട കടർമ്മാലകരി വീണാടിൽന്തും,
വല്ലാതെ മാറിമടന്നടിയെല്ലായൻം,
നില്ലാതെ ചാടിയ നിണ്ണപ്പുഴയികലാണ്ടം,
പല്ലാത്തുകോത്തു മുവമൊക്കെ ശൈരിൽന്തു, മെന്ത—
നില്ലാതെ വേദനയിലന്നുവെം കടപ്പും,

എല്ലാകമെല്ലു മുഴവൻ തവിടായ, മുക്കൻ
തല്ലാൽചുത്തത്ത തന നല്ലാൽ പിണ്ണമായം,
എല്ലായിട്ടും, മൊരവെന്നാൽ നോക്കു കാണാ—
വല്ലാത്തമാതിരി, കിടപ്പ് ഭോഗ്യർ മേരേൽ.

(വിശ്വഷകം)

കന്താറമേരയിൽ വെടിൽന്തു മലച്ച വാഴി—
തന്ത്രാശേ, വാദിപ്പിടി വിടാതെ കരത്തെ നീട്ടി,
അന്താവൊരാളിമ കമിചിംനു കിടപ്പ്—വീണ്ടം
പൊന്താത്തമട്ടവെനയീശനടിച്ചമത്തു!

എറവുന്നുത്തി തന്നെന്നേൻ മരിത്തു
പോരുന്നൊരാളു ധരിച്ചയിൽ പോരുന്നേപോ
നാരുന്നതിനു മുമ്പു തിരിച്ചുകാണ്ടു:
മാരുന്നിനോ ഉരുവും മമതാവലത്തെ!

തന്ത്രണ്ടകാള്ക്കിടയിൽ വീണ പരഞ്ഞേൻ, ‘കൈ
പൊളുന്നവോ ഇനിഴ’മെന്ന കടിച്ചുകൊണ്ടു,
മഹും പടക്കതിരയുന്നിതു ചത്രപോയി:
ജഹുകൾഡിൻ പക സഹിയുതരാത്തത്തേ!

കട്ടിത്തമേം ഭസ്തിരിനുഗദതലപ്പ്
തട്ടിപ്പോളിത്തു, പട്ടമസ്തകമസ്തി ചിനി,
കട്ടിപ്പുന്തടടികളാമിക്കൊനുള്ളി—
തട്ടിൽത്തരംചൂട ഗജപ്പള ചത്രനില്ല.

ചരതാലുമെന്തിവന്നുക്കവത്തെന്നാടന്നായ്
തരതാദുശപ്രതിഘനിത്തോട ഹസ്തിനാമൻ
എത്താള്ളിലും നിജകിടപ്പിലുയൻ കൊന്പിൻ
കരതാലോരാനയുടെ വൻകടക്കമാല ചോന്ത്.

മെയ്യാക്കയിക്കിനെ നിരച്ചരിശ്ശുമോര,
വയ്യാതെ ചത്ര, ഗജമൊന്ന പുന്തു വീണ;
ഇയ്യാനയിന്നിയുമൊരുത്തെന്നയു, തൃപ്പി—
ക്കയ്യാൽപ്പിടിച്ച പിടി തീരെ വിടുന്നതില്ല!

നൊൻ കണ്ണ കാരക്കേഷ്ട്രം

മന്തിപ്രമാണികൾ തുടർത്ത് നിന്മത്തിലാഴ്തു—
മ്പൂന്തിച്ചു കൊന്തുകളിട്ടുണ്ടോലേ,
എന്തിക്കിടപ്പുതു? കൊടിപ്പുടലത്തെ വേണ്ട
പന്തിപ്പും യത്തിയ മരംഞ്ഞാടിനുതാമോ?

കാരത്തടി, എന്താലിനിന്നാണ്ടിൽ മൃദാം, മാരം
മാരാടപോ, യിളകിടാതെ, യതാതിടത്തിൽ
എറം റൂപക്കൊടികൾ ഹന്ത്, കിടന്നിടന്നാ:
മാരത്തിനിന്നടിപെടാത്ത മഹത്തപമില്ല.

ഞാവൽത്തക്കല്ലാരു രമക്കുഷണാണ്പിത്തണ്ണൽ—
പൂവം മരിച്ചിര കിടപ്പുവർ സൗതരാവാം!
ജീവസ്സുപോയവയിലും പ്രിയമോഡനാ—
ഡേവക്കംമായവ വിടുന്നതസഹ്യമല്ലോ!

നിട്ടുട്ടെട്ട്, യാരിതു? മനോഹരമാം മുഖത്തൊ—
രക്ഷപ്രകാശഭരമിപ്പുാഴമുജപലിപ്പു;
നർക്കട്ടിക്കുടമുടൽ മുടിയ ചട്ട ചാത്തു—
മിക്കമുരത്താമോരു ഭ്രഹ്മനിതനാ ചൊൽവു.

പുപ്പാണാ ചുരുക്കം ഫോർമ്മതിയെന്ന ചോല്ലു—
മുപ്പാസകാരി മുഴപ്പുബ്യിരിയണ്ട ചുണ്ണിൽ;
നില്പാതമചുപമരിക്കരു വിള്ളൈടനി;—
രത്ന്യാം നിന്നും ലിതൊആരുജ്ജിതനായ വീരൻ.

ചുള്ളകാങ്ങരം

എന്താണിതെന്ന നിൽപ്പിച്ചിട്ടുമന്നോടപ്പോൾ—
ഈരാലുള്ളുന്ന മനി, “കണ്ണുനിതെ”നു ചൊന്നാൻ;
ഹാ, രാജമാനന്മായശ്ശേഷപ്പുമാനിൽ—
തീരാത്ത ഭക്തിബഹുമാനമുള്ളവൻ ഞാൻ.

“വീരക്ക് വീരം, നതിമാതൃദാരയീലൻ,
നീരന്നുപെശഡശപദ്ധാനിയി, സത്യസന്ധൻ;
അരരദ്ദയോട് ശരി? ധന്മപത്തിൽനിന്നു
തോരജ്ജു കാൽ പതറിടാത്ത ചുമാൻ ഭവാൻതാൻ!

എന്നാലുമാളുകൾ ഭവാനഭിമാനമേര—
മെന്നായ് പുലന്നുവതിലഭ്രതമെന്തിനിപ്പോരി?
അന്നാമുരു പ്രദി മരന്തിമത്തരം ന—
നെന്നായ സാധുജനമല്ലീ തവാനജമാർ?

ഭേദിൽക്കഴിഞ്ഞെന്ന നില ചേന്നിട്ടുമിന്ത്യ ധന്മാ—
ധനവിൽച്ചരിച്ച തന്താന്ത്രി വിടാതെ വീണ്ടും
അ വിശ്വവന്ദ്യപദമാന്ന് ഭവാനെന്നുള്ളിൽ—
ജ്ഞാവിച്ചയന്നിട്ടവതിൽക്കണിയക്കു രെദ്ദുവം.”

ഇംമട്ട് ഞാൻ പലതുമുള്ളിൽ നിന്നുച്ചേകാണേ—
ക്ഷാമപ്രധാനമാട്ട മരാരാരിടത്തു ചെന്നേൻ—
ഹാ, മനിലാരിതടരെന്നായ വസ്തു തീര്ത്തു?
നാമപ്പുമാരൻറെ ജനിയെത്ര ശപിള്ളിലാവും!

ഞാൻ കണ്ണ കുരക്കേഷ്ടു

മന്ത്രരാത്രിപിടിപ്പ് സുകമാരഗരീരരോ—

പ്രേപ്പരാടലാക്ഷ്മിപ്പവാംവിധമഞ്ചമിഞ്ചം;

വീരാതിവീരഗാങ്ങ സൃഷ്ടരഗണഭിരജ്ഞം

നാരാധാരനാ ശരി തത്ര ശയിച്ചിട്ടിന!

കാമഞ്ചവത്തരിജനം തുണമെന്ന ചൊല്ല്—

മാമടിലപ്പോഴുള്ളതാഖാദാരഭാവം;

ഹാ, മനിലൈപ്പോടി പുരശ്ശേരു വച്ചും തിൽ

പ്രേമം വളരുമെന്ന സെംഗഡമല്ലസിപ്പ്!

സാധനതരായ്പുല മഹാരമർ ചേന്ന് പത്ര—

വൃഥം തനിച്ചു വിമമിച്ചും കൊച്ചുവീരൻ

മന്ത്രധന, പാതമ്പുതനാമഭിമന്യുവാണി—

ദ്രോഹം!— ചതിപ്പുണിയിലാക്കടി തെരഞ്ഞീല്ല!

*

*

*

*

*

*

*

പുത്രകാശം

തകരിബോത്ത കൈകൊണ്ടായ വിത്തി—
ലശിച്ചിട്ട കാർഷ്ണവലാൽത്തു—
കൊക്കപ്പാൻപെപ്പുതനേര വികചകവലയ—
പുന്നെന്നുമാല ചാത്തി,
എങ്ങൽച്ചായും കടാക്കിത്താട തൃടക്കിയിളിൽ—
തുവിയപ്പും ചൊടിത്തെന്ന്
മകതയുന്നിതനോരകമലിയമിരി—
പുണ്ണപാസിപ്പതീ ഞാൻ!

“പ്രിണും പ്രിണൻ”

(മജ്രി)

I

എൻകൊച്ചുകൈപ്പിടിപ്പേം മുലവന്മാർ—
തരങ്കരിക്കത്തെ ബുഹാബ്യമാക്കി
വീണ്ടുമെൻകളും ലോതുകൾക്കിരിക്കുന്ന, ഹാ,
നീണ്ടുനില്ലെന നിന്നിരുജാലു!

ഇന്ത്യൻ നീങ്ങിയെന്നതെയെക്കാണുന്നോ,
നിന്മലനില്ലെപ്പേരുമുമു, ഞാൻ!

II

പല്ലു കൈപ്പുല്ലു നിനിസ്താ നട്ടുണ്ണി—
കല്ലുളിത്തുചേരുക്കുന്ന ദീർഘനോട്ടം;
വെണ്ടതലപ്പാവൊത്ത കന്നിനെപ്പാത്തംശാ—
തന്ത്രിരങ്ങുംലുന മറഹാസം;
ദിദ്ധവത്തിക്കലെ മുടൽ കണാർഭമാ—
മംബുജം തേടും വിവർ്ണ്ണഭാവം;
വാനിത്തപ്പരന്നിരുന്നിലപ്പാടികക്കൈ
വാരിക്കൂട്ടുന വൻനിരപാസംതാൻ
മുക്കിലെ മരിച്ചുടിതന്ത്രടിയെന്നാനം
ചിക്കുവോരി കൈകൈഡാഴ്ചിം നന്നുക്കിരപ്പം;

പുത്രകാജിരം

മുച്ചം കരിവടം നീങ്ങിതെള്ളിത്തു ചാ—
ബ്യാട്ടമിളംപുവിൻ പൊൻകുവിളിൽ
ഓമർത്തേൻ തുകനോഞ്ചുംസലക്ഷ്മിതൻ·
കോമലുഗണ്യത്രച്ചുവണ്ണം;
നിശ്ചരവെലിനു നേരിട്ട് കാണിയ്ക്കും
നിക്രംഗാനന്തിക്കൻ നീശ്വലതം—
ഇവക സവമനോജ്ഞപദാത്മവും
താവകത്രുപതിൻ തുനിശ്ചയോൽ!

പുഴിത്തരിയെച്ചവിട്ടുബോരംപോലുമ—
പുണ്ണംസംഭാഗ്യതെപ്പുണ്ണനോ എന്നൻ!

III

അരുപത്രുകൊണ്ടഞ്ചമന്യത വായ്ക്കിയ്ക്കും·
കോപക്കരവാളിപ്പാനേന്തവും,
ഉള്ളിലിടർക്കരിഞ്ഞേര കടപ്പിടി—
ശ്രദ്ധിക്ക വാല്പകുക്കണ്ണക്കഴിയും,
നീജൈതെള്ളിയുന്ന നിന്നല്ലജ്ഞാതിസ്ഥിനീൾ·
നാളത്താലാനന്ദപിള്ളുന്നേൻ!
കൊച്ചതുണ്ണങ്ങളെപ്പോൻകരി ചാത്തിയ്ക്കും·
സപ്പുകരങ്ങരാ നിന്നസുഖ്യതുപം
എതാണ്ണതിയും മാച്ചുമഹോ, “നേതി.
നേതി”വാക്കുതമ്മതെക്കാണിയ്ക്കുന്ന!

പ്രാണനം പ്രാണൻ

അധികമില്ലെങ്കിൽ നിന്തിത്തുമെങ്ങും കാണാൻ
ഒന്നറാ കോരിമയിൻകൊഡിവനോ ഞാൻ!

IV

പാഴുരക്കുട്ടത്തുപുട്ടാട ചുറിപ്പ്;
പാരപ്പുരാദാളചുംബിപ്പുനാ;
വാനിനെപ്പാൻനരംകകമം ചാത്തിപ്പ്;
വാട്ടം ലതകക്കൈത്താലോലിപ്പ്;
കാരം കടക്കാത്തുകാിൽക്കൈപ്പുനാ;
ചീരന വഡംഗത്തിൻ മുനിൽ നില്പ്;
ചുള്ളം നദികരിക്ക തശ്ശുല്പണാക്കനാ;
ചുട്ടറ വൈലിൻ ചുണ കെട്ടപ്പു—
ഹാ, ലോകസംഗ്രഹകാരികളേപ്പാ നിന്ത
ലീലാവിലാസങ്ങൾ ശാസ്ത്രത്തും!

രാവും പകലുമാം റപാസനിരപാസങ്ങൾ—
താവുമിപ്പാരിൽ ഞാൻ ചെയ്യുതെല്ലാം
പ്രാണനം പ്രാണനാമങ്ങളും ചുജന—
മാണാനനാനഭവും തോന്നാവും ദേ.

പുത്രകാഷ്ഠരം

ചുമക്കുറര ചുമച്ചുക,മഴക്കിനല-

കാര,മിപ്പാരടക്കം

കാമനാൽക്കൃഷ്ണവാണം, പുക്കം പെരുക്കിന സ-
പാസനാവാസഗ്രഹം,

കാമത്തെച്ചുന്നാമരപ്പ്;-വിള വിശ്വയജനാ-
രാധ്യമാം രാജഹംസ-

ദേഹാമത്താലത്മ്യമത്ര; പ്രഥമയാഹരിതാ-
നിബ്രംഗമം ഭംഗമെ, തേ.

ഹിതകാരിത്ത്.

“ഇതരന്നയിൽ ഞാനന്തരങ്ങളോ?
ഇതരൻതാനിവന്നത്രല്ലയും യോ?”
ബത, നാമിതു നോക്കിനില്ലെവ,
ഹിതകാരിയും കീഴുംപെട്ടന്നതേ.

തൈപാട്ട് സുവാദം തകൽ വ-
ന്നായമിച്ചാൽ മതി തോന്നിടാത്തവൻ,
പുതസകടമന്നുനേരവാൻ
പോതത്രണ മനജൻ, കടപ്പുമേ!

മതി യുദ്ധം; ഇതേവരെപ്പരൻ
ക്ഷതിയേല്ലോന്തിനായ്ക്കൊതിച്ച നാം
ഗതികെട്ട് കഴിഞ്ഞു: മറരമ-
ന്തിയിൽന്നുമിതെഷ്ടിക്കിരാക്കതാൻ.

ഇതരന്നിടരെത്രമേലുമി-
അസ്തകാൻ കാട്ടുഗണം പോയമേ;
നിതരാം മനജന ചേന്നതീ
ഹിതകാരിതപമന്നതുമുണ്ടാ.

പുളികാങ്ങരം

ഉലകോക്കെയുമൊന്നതന്നെയീ
നില തോന്നുന്നതു തോന്നൽമാറുമേ;
അല,മനൃന പീഡ ചെപ്പുതിൻ
ഹലമാരമാവിന വന്നകാണു നാം!

പരമുക്കി നമ്മുക കിട്ടവാൻ
പരമാത്മാവെവവനസ്തതന്നുന്നു,
പരപീഡനത്തുപരകലാ—
പുരമേശൻ ഭവകം വരത്തുമോ?

ഉടലിനുംമേതു ഭാഗവും
സ്വീകരണും മിത്രക്കവത്തിതാൻ;
തകവരാത്തുമാരുതു വാണ നാ—
മിടരനുന്നതള്ളന്നതത്തുതം!

തനതാറുമുമേ നിരത്തിയേ—
തനമുൻ ലോകമിതം നടത്തുമോ,
ജനത്തുവനീശപരൻ—പുംഗാ
കനകം ചാത്തിയിരിപ്പു ഭൂമിപൻ.

“പരന്നുകയില്ലദ്യുമിപ്പുവ—
ക്കരപേരം പദമിന്ത്യ കൈവരം”—
ചീരമിരും കാഴ്ച കാട്ടിയി—
ബോനേതക്കോണി, സുപ്പണ്ണുരാലിനി!

ഹിതകാരിതപം

ക്കു കാട്ടപുലിപ്പു താങ്ങുവാ—
നീതാതാതുള്ള വിശപ്പ കാണുയാൽ
തിരുമെയ്യുതിനാരഗിപ്പതി—
നീകളീ, ബുദ്ധനവൻ ജയിപ്പുതേ!

ഒരുവന്നപകാരമറഴി—
ല്ലെതമക്കിടക്കൽ പേരിയിനു നാം
മരവുന്ന, മഹാക്ഷിമാർ ജനി—
ചുംബ ചുണ്ണാവനി കണ്ണ നിരിപ്പുവാൻ.

ഉവരെനകഹിതത്തെ നോക്കി വാ—
ഞവർ ചുജ്യതപമെട്ടത്ര ചുവികൾ;
അവരും പരഭാസരായി നാം,
ശ്രീവന്നേ, സ്വന്തമ്പരതപമേറിയോ!

പണമെന്തിനു, വിഭ്യരൈന്തിനു—
ബണ്ണുക്കെന്തിനു മുർഖനോക്കകിൽ?
മുണ്മന്ത്യഹിതപ്രവൃത്തനാ—
വണമെന്നേ ഘലഘേതുവാഴ്ത്തു.

സ്ഥിരമല്ലിഹ ജീവിതം; ദിവം
മരണം, ഹന്ത, ജനിചുംബരേവനം:
പരന്നറ ഹിതങ്ങമി ചെയ്ത നാം
പരന്നഉഖ്യതയെച്ചക്കയ്ക്കു നാം.

പുതികാങ്ങരം

പരിഹര മിതമെന്താനായതാവനവള്ളും
പരമസുവമനഞ്ജിച്ചുത്തമസ്ഥാനമേറി
വരുളനികർ പിംനാളിന്ത്യു, നീ നിന്റെ ലോകോ-
ത്തരമഹിമ വളർത്തിക്കല്ലടി വീണ്ടും ജൗിയ്ക്കു!

കാണക്കേളു

(മഞ്ചരി)

കാണമായോന്നമായെന്ന പഴമാഴി
കാണുന്ന കാലചൃത്യളിൽ വീണ്ടും:
അതവയ്ക്കുമനേരാ സമസ്യവും ലോകത്തി—
നാവത്തിയ്ക്കുമെന്നായിരിയ്ക്കാം.
അല്ലെങ്കിൽ നമ്മിൽനാൾ കീത്തനം കേരിക്കവാ—
നല്ലപ്പോ വീണ്ടുമുഖിപ്പി സുരൂൻ!

മല്ലിനൻറ പച്ചപ്പല്ലട്ട കണ്ണിലോയ
വില്ലിന്കരിമുവമന്ത്ര പോയി?
നേരേമരിച്ച, തിന്റെപ്രമപ്രകാശങ്ങൾ
താരങ്ങളായി മഴച്ച രാവിൽ
ചുംബനംചെയ്യായുള്ളവീതമാം
നമ്മുടകയാവലപ്പുനിരയെ.
വാഴപ്പുഴങ്ങൾതന്ന് വല്ലിമെട്ടത്തെത്താലു
വാഴുന്ന വാസരം സന്ധ്യതോദം.
അങ്ങിന്ത്യ വാനിടത്താരോ പരിത്തിയ
പിംഗളവല്ലുമാം മേഘപുംബം

പുതികാങ്കരം

മരദം പകൻറിതാ കാണാനു, പുന്നെല്ലു
 മരത്തുണ്ണുവാനിട്ടതായി.
 മാരകെന്നാത്തു കുറത്ത് പുഴയുണ്ട്
 തീരത്തത്തൊട്ട് തലോടിട്ടുണ്ട്;
 അണ്ണുള്ള വുക്കുലതാഡികളാറിനോ
 ദണ്ഡിയും പ്രശ്നാഡിമേരിതാനും.
 ചെറിക്കുടിലിലും കൊട്ടാരക്കുടിലു്—
 മൊറിപ്പുരിചോടെ വാണങ്ങളി
 നിഃജ്ഞാമപുജനമേല്ലുനു വിശ്രേഷണും,
 തുക്കാക്കരയപ്പുനെന്ന പേരിൽ.
 കേരളത്തുവണ്ണമാക്കുമൊന്നിച്ചു—
 നാംടിനില്ലെന്നിതാഛാദരതിൽ.
 എന്നാലിനേന്നസർ്പ്പികാവണ്ണംസംഭാഗ്യം
 നന്നായ് നക്കവാൻ കല്ലുവിടൈ?

മരദമപാരതയേയും താനിട്ടാൽ
 ചുറിലെലാത്രുജിത്താൻ കണ്ണ കണ്ണു,
 വേലിവരവാൽപ്പുകത്ത നിലത്തല്ലോ
 വേണ്ടു കൂഷിപ്പുണി നിന്നനോട്ടതിൽ.
 തൻപിടില്ലെലാത്രുജണം മുഹാണ്യം;
 സമുഖ്യകാമനാണനു മത്തുൻ.

കാണക്കാളി

അരക്കെവിരല്ലാട്ടുണ്ടെന്തു വൈക്കും;
 ചോവവും സഹ്യമാ മുദ്രവച്ചാൽ.
 എൻറയാണീരപരൻ—അത്യുമികാഗമ—
 മഹത്തുമിപ്പാൻചെപ്പിലിട്ടി പുട്ടി
 കാവലായ് നില്ലുന്ന മാനഷബുദ്ധിയെ—
 ഒവലുതപ്രതിനം തൊട്ടിട്ടും.
 അപ്പതൻ പുക്കളുമഗ്രൂതാരങ്ങളു—
 മൊപ്പം രമിച്ച മടത്തടമേ,
 എക്കപ്പമാനനമെന്ന തത്പരതിനു—
 ശ്രൂക്കലുജ്ജാനതമാമോണാണേ,
 അതുകൂടാഗ്രഹപാതയും, ഹന,
 ദാനം വിഭിന്നതാരാധകങ്ങൾ!

അരല്ലുകിലസ്യതമിസ്തൈയാദിത്യ—
 നാക്കിയ ചക്രത്തിരിച്ചിലിന്നു—
 കരംഞാർത്തരിയാലെയീ ഗുഹാശ്യ—
 മൊട്ടക്കിളക്കിട്ടു വൻചേപ്പിന്നു—
 മഹരാത ത്രുപ്പതാൻ സ്വന്തമാം സ്വന്തത്തിൽ
 മത്യുരൈയത്തിച്ചു കാൽത്തളിപ്പും!

കാലത്താത്തികവാതിരക്കളീ കഴി—
എത്തത്തും വിചുദ്ധാക്ഷിതന്
ബാലപ്പുമുട്ടമേനിയിൽപ്പറിമും
കൂട്ടം കരിക്കുട്ടിനാൽ
ചേലാഞ്ചും പുതികാങ്ങരാംബുരമണ—
ചുംബമംഗലപരൻ തന്നകര—
തനാവന്തിന്മു കരിച്ച ചിത്രരചനോ—
സാഹം ജയിയ്യേണമെ!

എക്കിലും

(മഞ്ചരി)

I

അനു മടിയിൽ വെച്ചുനു ചിറിപ്പുകൈ-
നാമവെച്ചുതും കൊബ്ബിക്കൊബ്ബി
പിണ്ടുകരണ്ണളാൽ ‘തപ്പുകൊട്ടി’ചുത്തു-
ണ്ണൻചരിത്രതിലോരധ്യായത്തിൽ!
ഇന്ന തോൻ കാണാനെതന്ത്രം കരിമുഖം;
നോമില്ലെന്നയാഗപസ്തനാക്കാൻ—
എന്തോ വെരും മുടലാമമുകർബാഡ്യാഗ—
മെന്നുണ്ടോക്കാട്ടിളിച്ചുകാട്ടം!
കട്ടികളാദ്യമായ്പെട്ടിരവീഴുന്നൊഫേ
ഹോട്ടിക്കരയുവതെത്തു സാത്തമം:
ബാധ,മാ റോദനം മാനഷജീവിത-
നാടകത്തിനുള്ള നാനീഗാനം!
ഞാനിച്ചവിട്ടുനു കല്ലിൻമുനകളാം
വാനിന് നവരത്നരാചിപ്പുകൾ;
ജീവിതചുള്ളയിലാളിട്ടം തീജപാല—
യാവാമമരതപമുട നമ്മിൽ—

പുളിക്കാണ്ടം

ശ്രോകമാം വള്ളം വെച്ചുകിട്ടിണ്ണം
ലോകമേ, നിൻ്റു വള്ളച്ചുണ്ണേനോ!
അവട്ട്, ഭാവിയിലണ്ണുംസ്തുകിലു-
മീ വരും കൂരിത്രട്ടു മേലാരം!

എക്കിലുമിന്നൊരു എഴിത്തരിയുമി-
ല്ലെന്നുകരജ്ഞിപ്പിടിച്ചിടാതെ;
പേരുഡിട്ടും നോൻ കെട്ടിപ്പുണ്ണരാതി-
പ്പി മനിലിനു നിശ്ചലാകാനം!

II

വന്യാന്ത് കാലദേവതനിൻ കളിത്തല്ലു-
ലെൻഡാനചന്ദ്ര തെറിച്ചുപോകെ,
ഉത്തമധൂമമൻമനധൂസിൻ പക്ഷ്യുപോ-
ലസ്തമിങ്ങാസ്തുസ്യൈയ്യുമേല്ലോ,
മന്ത്രിനാൽക്കേവലം തള്ളപ്പുചുള്ള നോ-
നനനിൽത്തതിരിച്ചവനനത്തി വീണ്ടും
എൻചുട്ടുപോര പേര്ത്തിരിറിവീണാര-
സ്സുഖ്യാരമാർത്തത്തല്ലുംസ്സുരിയേ,
കാരോ കരിക്കൽനട്ടുമെന്നുക്കുന്നുകൾ-
ക്കോരോ മഹംഗ്രഹംഗമായി!
പുളുസ്സിനുകൊടിക്കളോരോനുമെന്നുള്ളില-
കലവൃഥാനുക്കുന്നുന്നു മെയ്യവടിവായ്!

എക്കില്യു

ഇംവമേ, നിരൈത്തു തുകാഴൽ ചേപ്പുത-
ഞങ്ങകയും ശ്രീകാവിത്തനെന്തല്ലോ!
നിരുവിലെത്തിയ നെബിൽപ്പുതിയുന
നിപ്പാണത്താമരമാട്ടു താനേ!

എക്കില്യമന്വലംതനിലേ താമസ-
മനനാക്കവാൻ മമ തോന്നനില്ല;
തേവടിപ്പാണിനീരു മെത്തയും വൈവലരി-
പ്പംപ്പേംഖണ്ണപ്പരപ്പായിട്ടില്ല.

III

നശങ്കളായാലും പൊൻചെരിപ്പിട്ടാംലു
വെള്ളുന കാല്ലുളിൽ മുള്ളകൊംകെ,
ഉറുന പിനെങ്ങും പിനെന്നും പിനുതനി-
നെന്നേനോ വിമോഹമൊന്നിജജനത്തെ!
കണ്ണനീർ വീണാ കതിന്റു കാൽവെപ്പുകൾ
മണ്ണിലെയ്യുംഖുപോയ്യുംഖുരിഡേണ്ണു,
മുവിലുണ്ണേനോ മഹാമേരുവെനു താൻ
പിന്നോട്ടു നോക്കാതെ ധാന്തിട്ടുനു!
പൊട്ടിക്കരയല്ലാണാരംഭമാ വീശ്ച്-
മടലവസാനമീവിധത്തിൽ,
ചെന്നേടതെത്താണ്ടു പിനെങ്ങും ചെന്നിട്ടും
ഉന്നിവാരമൊരു ദീർഘയാനു,

പുതികാങ്കരം

ചക്രവാളാന്തരത്തുമടിച്ചുകൊ,—
ബാഡിക്കണ്ണനാജോക്കൈ ഞാൻ നടഹരി—
പൊട്ടിച്ചുറിരിയോട് കൂടിയാൽ കണ്ണനീർ
പൊട്ടിയിട്ടല്ലോതെ കണ്ണതില്ല;
തകത്തുടപ്പു തെളിയുന്ന സന്യ പോയ്
പകിലമാകാതിരിഞ്ഞയില്ല.

എകില്ലും കാലവേദാക്കന്നട വാദമ—
തതികളീയല്ലിലാണുന്നതെന്ന;
എപ്പോഴായാലും വിശ്വാസുതാനിട്ടച്ചാ—
ഞാൻപുതിച്ചീടുകെന്നന്തൃശ്രാസം!

എൻറ സ്വം

(പാന)

ഞാനാരാജ്ഞാട് നിങ്ങൾനെന്നതെൻ
അനുനേതരങ്ങൾ കണ്ടപിടിക്കുന്നേ—
കാലചക്രം തിരിയുന്നതീയാൽ
കാര്യസിദ്ധിക്കുവേണ്ടിയാണൊക്കിലോ,
പോതു പോതമത്തെന്നാൽ പുണ്ണിരി—
പോലെയെൻ തലരോമം നരജ്ജുന!
ശാരപത്തപ്രത്യേകരാ ക്ഷണത്തിലും
ചേത്തക്കിപ്പിടിക്കുന്ന വേലയാൽ
കൈപുട്ടങ്ങൾ മേ ചുക്കിച്ചുള്ളിയും—
ഇപ്പുണ്ണപ്പിടിത്തം മുകയാം!
ക്രതമില്ലാരാഞ്ഞരംടക്കാനിനി—
പൂരിലെൻപരിരംഭമെന്നാക്കുവാർ
അത്രമേലതു വിസ്തൃതമാകയാ,—
ണിത്രിലോകവുമാളിൽപ്പെടംവിയം.
ക്ലീൻക്കുവിൽച്ചുാരിഞ്ഞതിടം പൊൻപണം
കണ്ണ മാറ്റു കൊണ്ടുനടന്നിടം—
നാഴുകലാക്കിതെ ജോലി; എൻ കാഴുയോ
നീഴുകതനെ പിന്നെയും പിന്നെയും!

പുളികാങ്കരം

എന്തിനേരപ്പറയുന്ന, ഭവിയി
 ബന്ധവാമെനിജീഞ്ഞടനാർക്കാണ്ടേനാ?
 പിന്തിരിത്തു നോക്കുന്നവാഴൻ നാവോട്ടു
 പൊന്തിടനില്ലതിനെന്തുപിണ്ണവാൻ.
 മണ്ണടിത്തോൽ വിത്തു മളച്ചണാം—
 വന്നുമെന്തും നിലക്കുള്ളൂച്ചിയിൽ—
 തുട്ടിട്ടും തമസ്സിക്കൽനിന്നാലു—
 മുട്ടമണാകമന്തരിക്കിശാന്തരേ—
 എത്രയേരു വിദ്വാടനാവോ പക—
 ലതയതു വന്നിന്നോട്ടുക്കത്താൻ!

ഈ വിചാരങ്ങൾ ചെന്ന പതിത്തതോ
 ദ്രോവിൽ മിന്നന പൊന്നിന്നകരിപ്പുകൾ!
 താരകങ്ങളേ, നിൽക്കളിലോരോനാം
 പാരിനൊപ്പമുഖ്യാരോ പ്രപഞ്ചമോ?
 ഈവിധം ഭവാന്മാരിലുമാരാനം
 ഭവിതിൻ ഒന്നി കണ്ട രസിണ്ണേനാ?
 വെല്ല, വെല്ല, തമസ്സ, ഇഗ്രൗകൾ -
 കാംകയന്തുതാൻ തേജസ്സുതളുനാ!
 വെള്ളയാമൊരു പുച്ചിൽ മയന്തുമി—
 ഇള്ളവരിവീല നിന്നപ്രാബും.
 ശാനകേളിക്കൈന്തി, നല്ലിനെന്തും
 മെംഗൾിലമേ പുണ്ണത്തൻമുണ്ടാം!

എന്നെ സ്വഭാവം

വീണാക്കം വീണാക്കമപ്പുള്ളത്തെക്കലെ—
 ഫോൺ ക്ലേംഗ്മിത്തങ്ങും നക്കാതേ:—
 “എത്രകണ്ണിൽപ്പാക്കാമൊരുപ്പിലെ—
 നൃത്യിന്ത്യത്തെ നേരംറിയിയുണ്ട്—
 കാലചക്രം തിരിച്ചുന്നതേഹായ
 കാര്യസിദ്ധിയും വേണ്ടിയാണെങ്കിലോ,
 പോതും പോതുമതെന്നൊരു പുഞ്ചിരീ—
 പോലെ വെണ്ണപ്പുട്ടന്നിതു വാനിടം.”

സത്യമെന്നതിന് മംഗളത്തുപക്ഷ—
 ണിഖിരയില്ലോ പാശീനിശ്വലനിയേ:
 തുരികട്ടിനുംഡിയും പ്രസാദമീ—
 ഞേരിയേരി പ്രഭാതമായ്ത്തേരിനാ!

ചാട്ടകന്തങ്ങൾ ചുറ്റും നിരന്നവ—
 നാട്ടവീഴ്കൾ താനേ പഠിയുന്ന;
 മത്തൃജനത്തിനാളും തീക്കിടപ്പുണ്ടീ
 സ്വത്യദിവ്യതയൈക്കിൽസുവിതന്ന് ഞാൻ.

വൃത്തികാരം

‘കാടത്തെത്താടതിത്രി തോറൊരായവനേ
ഗീതാത്മസാരം ഗ്രഹി—
ചീടത്തെക്കവനാകയുള്ള, ദ്വാധമി—
തത്തത്പം സമസ്യാത്മഭം
നേട്ടേ നര’നന്ന പാതമെന്നാട്ടകൾ—
കായികനീജെത്തതിയാ
വേടൻ കൂടകിരാതമുത്തി ത്രണനി—
ഭേദം നമുക്കപ്പോഴാണ്.

നിസ്സം.

(മഞ്ചം)

I

കല്ലോലമാലയിൽ—ശ്രദ്ധരുടെ ലീലയോ?—
 വെള്ളാരക്കല്ലോനു വന്ന വീണാ—
 വാക്കിര തുക്കേതാൻ മരിച്ചുവരാത്തു
 വാരിക്കരയ്ക്കിട്ടുചുള്ളാനാണിതും.
 അതുമേലുക്കിന്നെൻ്റെ ചുംബനത്താൽത്തെന്നു—
 മുത്തായ്ക്കീടുക്കെയൈ മുഖ്യവസ്തു
 ഒരുചിപ്പിപ്പുള്ളിലധനതമിന്നുതീ,—
 ലെത്തുവാനേരെക്കാതിയ്ക്കാലോ,
 വീണക്കമഗാധയത്തി,ലാശമള്ളുന്നു—
 നാണ്ടുക്കങ്ങിയ,താക്കരിയം!—
 സൈപ്രക്കായ് നിശ്ചിതസ്ഥാനത്തു നില്പുന്ന
 താരമ്പിം കണ്ണിരിയ്ക്കുന്ന രണ്ടിം.
 അല്ലെങ്കിലേപ്പിപ്പുഗോളങ്ങൾ മരിക്കു—
 കല്ലിന്നെൻ്റെ അപാനതരങ്ങളാമോ?
 സവംവിഴ്ഞ്ഞിയാം മുന്നുതയിക്കലി—
 സ്സംഗ്രഹം പിന്നുക്കുട്ടു പാഴിൽ;
 ബാലകൾ താൻ വിശ്രദിപ്പിണിതന്നു—
 ചേലയിൽ വീണക്കം പിടിച്ചുത്തുണ്ടി!

പുളിക്കാങ്ങരം

തച്ചുണ്ടാക്കില്ല, നക്കമെണ്ടായില്ലോ,-
 രൊറക്കമിള്ളും പോക്കിയില്ല;
 ഇപ്പുരമാണാവെ സപാഗതം ചെങ്ങുവാൻ
 നില്ലുതാരാണി, ഒപ്പാരതദേഹാ?
 ഇപ്പുക്കാ തെന്നാല്ലോ താരാട്ടവാനൊരു
 കൊച്ചുലഭയും ഇനിപ്പിള്ളാതെ,
 കുന്നിൽപ്പടാവന മണ്ണലമില്ലാതെ,
 വിന്നാം നരകവുമാംചുരാതെ,
 പുല്ലാടിച്ചാത്തിനുമാവഗ്രുമില്ലാതെ,-
 യക്കാട്ടകാറിലും പെട്ടിടാതെ,
 ഏക്കുനിനുന്നമെന്തോടെനുമില്ലാതെ,-
 യെന്തിനാണുന്നമരിംത്തിടാതെ,
 നിസ്സാരജീവിതാവസ്ഥരെക്കാട്ടിക്കൊ-
 ണിസ്സാധ കീഴുപ്പാട് പോക്കിട്ടും.

II

വെള്ള നീ, വെള്ള ഗീ, നിസ്സാരഭാവമേ,
 ലോകത്തിൽ മെന്തകൾക്കാഡാരമേ!
 നന്ദതയെന്നാനുഞ്ഞലമായപ്പുണ്ണോ
 നപ്പട്ടപ്പു വിലപ്പെട്ടുനോ?
 വിശ്വാനത്തിനു വിരുഷ്ട കിട്ടുന-
 തജ്ജാനത്തിനേൻ കൈവേലയാൽത്താൻ.

നിസ്വരം

എന്തൊരു ദീപ്തിയും മിന്നേൻമെകിലീ-
യസ്യകാരിട്ടുട പിന്നിൽ വേണം.
വെള്ള നീ, വെള്ള നീ, നിസ്വാരഭാവമേ,
ലോകത്തിൽ മേരുക്കിക്കായാരമേ!

അംഗ്ലേകിലൈഡായ മൺതരി ചേന്നനീ-
നീഡ്രേകിലെങ്ങവാൻ ബുഹാബ്യവും?
കെല്ലുറാതൈകിലുമെൻകുള്ളും ചെല്ലാങ്കി-
ലാങ്കാഴ്ച നിങ്കുലം കാലചക്രം!

